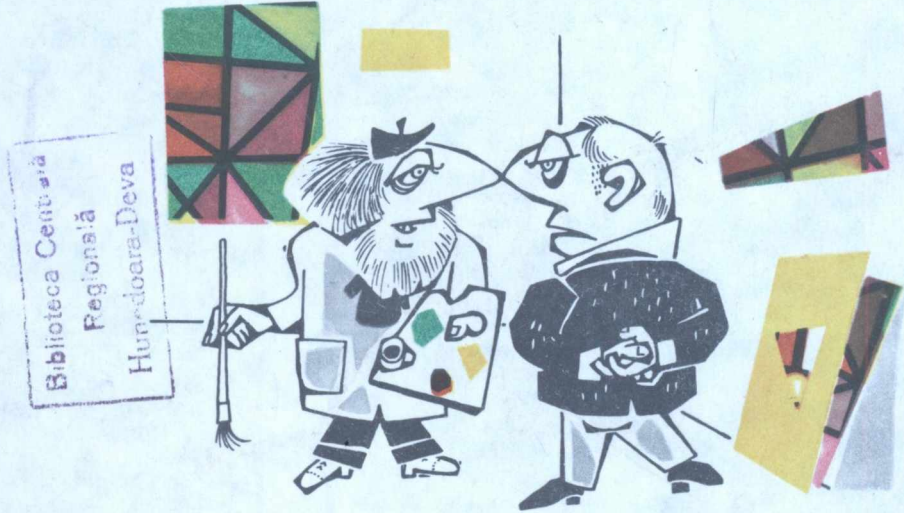

SCULPTORUL: — Și pentru că susțineau unii că sînt învechit ca manieră, ce mi-am zis? Ia să fac eu, frate, o întoarcere de 180 !

— După rivna cu care-mi cercetezi realizarea pot să jur că ești om de artă!
— Nu! Sînt... geolog!

— Am impresia că nu gustați uleiurile mele...
— Nu. Țin... regim!

— De ce ați intitulat-o CHENZINĂ?
— Pentru că este o jumătate de... lună!

CRITICUL: — Opera d-voastră prezintă importanță, mai ales prin faptul că are și... mesaj!

ÎN-SEMĂNĂRILE UNUI IN-DISCRET

• Unii nu concep prietenia decât ca o servitute, adică să producă mereu.

• Nu oricine poate fi lichea. Îți trebuie un anumit stagiou, o supleță, o tehnică specială și o anumită ținută, care să-ți mascheze lichelismul.

• Inspirația? Accident!

• Mă plîng ca să mă ușurez...
— Da, dar îngreunezi pe celălalt!

• Omul curajos face multe incurcături. Dar mai multe face fricosul.

• Vai de omul care trebuie să încurajeze mereu pe cei din jurul său: el n-are, măcar o clipă, dreptul la repaosul propriei sale descurajări.

• Am scris o mie de sonete în nădejdea că voi nimeri citeva.

• Copilul e un reflex al părinților. El mai mult imită decât ascultă. De aceea, să-l educăm nu atât prin sfaturi, cât prin bunul nostru exemplu.

• La vînătoarea de tigri nu te duci cu familia.

• Cu omul acesta nu poți fi sigur niciodată. M-am obișnuit ca el să nu se țină de vorbă, să nu vină la intîlniri. Uneori, însă, îl prinde fan-tezia să fie exact și atunci îți face tot felul de incurcături.

• Țînțarul nu se duce la lumină pentru ea însăși, ci fiindcă acolo unde s-a aprins ceva e și omul, pe care-l poate pișca. Singele atrage mai mult decât lumina.

• Motiv e una și pretext e alta.

• Nu înțelegem multe lucruri fiindcă ne uităm prea mult la harta Europei și prea puțin la globul pămîntului.

• Bogătașul acesta zgîrcit știe că va muri peste o zi sau două, dar nu-și scrie testamentul, ca să nu aibă impresia că a dat ceva, cuiva.

• E increzut ca orice ratat.

• Oricît rău mi-ar face, nu-i pot retrage afecțiunea ce-i port. I-am făcut atita bine, încît nu renunț cu inima ușoară la capitalul investit în el.

• Să nu faci «selecții» din propria-ți operă, fiindcă nu poți ști dac-o nimeresti. Tipărește tot ce-ai scris. Selecția o va face lectorul. Tot așa, posteritatea.

• Inspirația e o superstiție. În realitate poetul este un avar aprig, dublat de alchimist, triplat de un giuvaergiu. El transformă și exploatează la maximum senzațiile primite. Nu trebuie să fie emoționat. Emoția s-o încerce lectorul.

• Scriu, din vreme, poezii despre bătrînețe și despre moarte. Dacă mor, se va spune:

— Poetul e un profet. Și-a presimțit sfîrșitul!

Dacă nu mor, cu atît mai bine.

• Ca să te scape de o suferință, medicii îți impun altele.

• Cînd inimii începem să-i spunem «cord», nu e semn bun.

• Licheaua inteligentă e discretă. Proștii își dau lichelismul în spectacol.

MOARTEA

savantului.

de MILE STANKOVICI
(R.S.F. Iugoslavia)

*Eu ca savant naturalist
Sînt blînd, voios și optimist,
Deși mă urc plin de-oboșală
Pe munți înalți cu creasta goală
Să caut cu-ndărătnicie
Noi piese de geologie;
Dar într-o bună dimineață
M-am pomenit cu-n urs în față,
Care cu glasul lui adînc
Mi-a spus:*

— «Aș vrea să te mîninc.

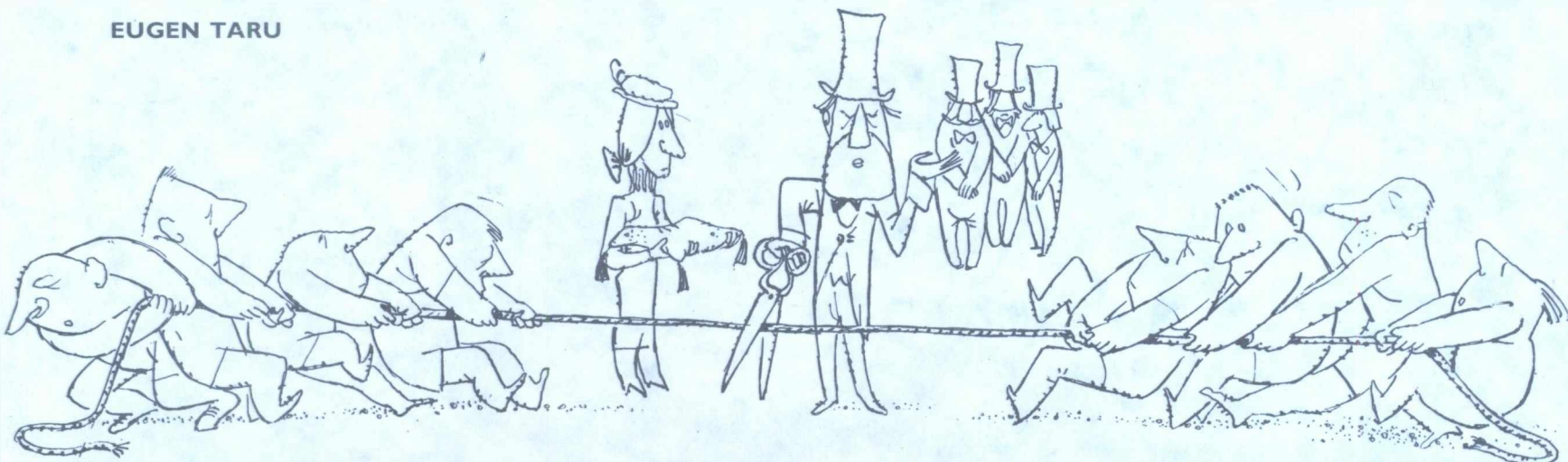
*Eu pe savanți îi prețuiesc
În mod cu totul special
Și drept să-ți spun îi socotesc
Drept alimentul ideal.
După părerea-mi anonimă
Sînteți cu toții demni de stimă».
La argumentele lui juste
Eu, i-am permis să mă deguste
Și devorîndu-mă cu totul
Bătrînul urs își linse botul
(Prea fericit de-alimentație)
Cu stimă și considerație.*

*La mine prin laboratoare
Există, după cîte știu,
Mulți urși ce au două picioare
Și care m-ar mînca de viu.
Da-n conștiința lor intimă
Ar face-o fără nici o stimă.*

Traducere de

PAVEL MIHĂILEANU

EUGEN TARU

de SADI RUDEANU

Eram intrigat. De vreo două luni vizita mea obisnuită de simbătă seara la bătrînii mei amici, soții Stamate, nu mai era posibilă. De bătrînul medic Stamate mă legasem din copilărie. El ne îngrijise toată familia și, venind ani de zile în casa părinților mei, îmi devenise mai apropiat decît un unchi. Îi spuneam nene Stamate. Soția lui, tanti Elena, mă iubea ca pe un copil al ei, și chiar așa mă trata, deși nu s-ar putea spune că la cei peste patruzeci de ani ai mei, sînt un tinerel. Pe Gigi, băiatul lor, îl găseam acasă din ce în ce mai rar. Gigi era crescut sub ochii mei și nu crescuse pușin. La cei 21 de ani ai lui, avea un metru și optzeci, un spate cît un zid, o ceafă de grosimea unui stîlp. Numai că părul pe care-l purta acum cu breton îi cam dădea un aer de cretin. Și poate că nu numai bretonul era vinovat, dacă vroiam să țin seama și de paharele de coniac pe care Gigi le consuma zilnic împreună cu Mioara, blonda lui iubită, și fiica bătrînilor Steriade, buni prieteni de altfel cu soții Stamate. Îmi intrase deci în obicei ca, în fiecare simbătă seara, să-mi fac vizita la familia Stamate. Avînd și ei televizor ne era mai plăcut să ne enervăm la «Il fugitivo» în trei, decît fiecare separat. Dar, de vreo opt simbete, nimeni nu-mi mai deschidea ușa, cînd la orele 7 seara apăsam de trei ori pe butonul soneriei. În ultima simbătă însă mi-a venit o idee. M-am dus la orele 5 după amiază. Am sunat și mi-a deschis bătrînul. Cînd m-a văzut parcă s-a cam îngălbenit. Tanti Elena croșeta. N-a ridicat ochii cînd am intrat. Am căzut într-un fotoliu.

— Ce-i cu voi, oameni buni?

S-au uitat unul la altul, parcă incurcați, apoi amîndoi la mine și nenea Stamate spuse prefăcut mirat:

— Ce să fie, dragă?

— Unde umblați, domnule, simbătă seara, că nu vă mai dă omul de urme?

Iar s-au privit bătrînii.

— Unde să umblăm? făcu ea.

Începusem să mă enervez.

— Onorat public, vă rog să țineți seama că acum eu întreb și vă rog să nu-mi răspundeți tot cu întrebări. Dacă nu mai vreți să-mi deschideți ușa, vă privește. Dar să-mi spuneți ce-am făcut. Pînă nu-mi spuneți ce crimă am comis nu mă mișc de aici.

— Ba ai să te miști!

Am ridicat ochii uluit. Deci era ceva serios.

— Cum? Mă dați afară?

Bătrînul se apropie și-mi puse mîna pe umăr.

— Nu vorbi prostii, băiatule! Nu te dă nimeni afară. Și nu ți-am deschis de atîta vreme, pentru că pur și simplu nu eram acasă.

— Dar unde erați plecați în fiecare simbătă seara? În week-end?

Bătrînii s-au uitat din nou unul la altul și au vorbit apoi într-un glas.

— În week-end!

În sfîrșit, începusem să mă liniștesc.

— Bravo, frate! Acum înțeleg! Și de ce n-ați spus? Dar sînteți porniți rău! Simbătă de simbătă, week-end, nu e glumă! Chiar să știți că arătați cam slăbiți. Și nu pușin. Dar e sănătos. Faptul că schimbați aerul e un lucru bun. Adică ce te-nvăț eu pe matale, nene Stamate, că doar ești medic. Și cu ce plecați, cu trenul?

— Cu trenul, făcu bătrînul făcîndu-și de lucru la televizor și fără să mă privească în ochi.

— Și unde plecați, frate, că aș merge și eu o dată! La Sinaia, la Predeal, la Bușteni?

— La Bușteni, spuse Stamate.

Dar în aceeași clipă ea rosti:

— La Predeal.

I-am privit intrigat.

— Hotărîți-vă, doamnelor și domnilor, unde dispăreți dumneavoastră simbătă de simbătă: la Bușteni sau la Predeal?

Bătrînul se ridică în picioare.

— Ascultă, băiete, mai lasă și tu interoga-toriul că nu ți-am furat nimic! Și să nu mai vii simbăta! Vino oricînd, luni, marți, miercuri, joi sau vineri și e în regulă.

Apoi se adresă soției:

— Hai, dragă, să ne pregătim că e șase. La șapte avem tren.

Bătrîna sări ca arsă de pe scaun și ieși din cameră să se îmbrace.

Nu-mi mirosea mie. a lucru curat. Plutea ceva neclar în aer.

— Gigi unde-i?

— Unde să fie? bufni bătrînul. La alde Steriade, la Miorița lui. Mă miră că nu-l dau oamenii ăia afară.

Stamate deschise o valioară și așeză în ea o pijama, săpunul, pasta de dinți, papucii... «Pleacă domnule, chiar pleacă», mi-am spus eu în gînd. Intră și bătrîna.

— Și la șapte aveți tren?

— Da! spuse ea.

— Ce e? Rapid? Accelerat?*

Din nou m-au pus pe gînduri. El spuse rapid și ea accelerat. Și îmi veni o idee. Într-un moment, cînd niciunul nu era în cameră, telefonai la gară. La informații. Trenul pentru Predeal plecase de o oră. Mai era altul peste trei ore. Deci, mister. Iată-i din nou pe amîndoi în odaie, gata de plecare.

— Nene Stamate...

— Ce-i...

— Nene Stamate, unde plecați, nene Stamate?

— N-auzi că la Predeal?

— Cu ce, nene Stamate? Pe jos?

— Tu te-ai ramolit? Doar ți-am spus: la șapte, cu trenul.

— Nene Stamate, tren a fost la șase. Și mai e unul la zece seara. Unde vă duceți, nene Stamate?

Bătrînul roși ca o sfeclă. Ea ieși din cameră.

— Ai întrebat tu la gară? făcu el cu glasul stins.

— Am... Unde plecați?

— Să dormim! și se așeză pe scaun.

— Unde să dormiți?

— La niște vecini...

— Și asta în fiecare simbătă?

— Da...

— Și dormiți prost... De aceea arătați așa...

O noapte la voi se simte. Lasă urme.

— Dormim prost! oftă bătrînul.

M-am așezat mai adînc în fotoliu.

— Și ia spune-mi, nene Stamate, de ce plecați în fiecare simbătă noapte de acasă?

Bătrînul se uită spre ușa cu teamă.

— De ce plecați, nene Stamate?

Oftă din rărunchi.

— Aici, la noi, e petrecere. Pînă dimineața.

— Gigi?

— Gigi...

— Dar aveți trei camere.

— Îi trebuie toate...

— În fiecare simbătă...

— Da...

Bătrînul se ridică și puse mîna pe valiză.

— Să plecăm. Acum pică Gigi și nu-i place să ne găsească.

Mă ridicai și mă apropiai de bătrîn.

— Dă-mi valiza, nene Stamate.

— De ce? se miră bătrînul și se trase înapoi.

Îi luai valiza.

— Dezbracă-te, nene Stamate, hai...

El încercă să mă oprească, dar nu reuși. Îi luai pardesiul și-l pusei în cuier. Apoi strigai:

— Tanti Elena!

— Ce e, dragă? Apoi spre bătrînul Stamate: ce faci, nu ești gata? Pleacă trenul.

— Tanti dragă, s-a terminat cu glasul roților de tren. Nenea Stamate a răcit. Ventuzele. Îi pun ventuze.

Bătrîna se apropie speriată.

— Ce ai, Stamate? Doamne, ce palid este!

Ți-e rău, Stamate?

Un zîmbet abia perceptibil apără pe buzele bătrînului:

— Mi-e! Dă ventuzele. Apoi, după ce bătrîna ieși: mă, dar tu răspunzi.

— Eu, nene.

I-am umplut bătrînului spatele cu ventuze.

— Cînd oi fi răcit, tu? se văita tanti Elena.

— În excursie, dragă, făcui eu, în week-end.

În cameră dădu buzna, ca un bolid, Gigi. Matahala se opri în dreptul ferestrei și întunecă odaia.

— Ce-i asta, făcu el iritat. Mai sînteți aici? Știți doar că nu-mi place. Apoi mie: ceau, bătrîne.

(urmarea în pag. 13)

EXERCITII PENTRU MÎNA STÎNGĂ

LIMBA FRANCEZĂ ȘI BUCĂTĂRIA ROMÂNEASCĂ

Un turist francez cu care ne-am împrietenit repede pretindea că pe lângă afinitățile neo-latine care îl leagă cu multiple fire nevăzute, (limbă, formație culturală, optimism, panaș etc.) de România și care îl fac să se simtă atât de bine în mijlocul nostru, mai există și acel simț al umorului «épatant et merveilleux» care înrudește spiritul galic «avec le *micetot* roumain».

Am tresărit. Franțuzul învățase acest oribil cuvânt argotic autohton care înseamnă în același timp ironie, farsă, aluzie malițioasă, excelent, minunat etc., conferindu-i distincția unui termen de teorie literară. După ce i-am explicat că «mișto» este departe de a fi un cuvânt academic, mi-a răspuns că esențial este conținutul cuvântului și că necunoscând altul mai sintetic își îngăduie să rămână la el, ba chiar să-l utilizeze și în limba franceză cu ortografia de mai sus, ori de câte ori îi va simți nevoia.

Am apreciat, spunea el, ca foarte amuzante și originale listele de mincare scrise în limba franceză din marile dv. restaurante. Fără îndoială că s-a urmărit parodiarea prețiozității listelor de bucate franțuzești în care de multe ori preparate culinare simple poartă nume fanteziste și prețioase, potrivit imaginației patronilor, pentru impresionarea clienților cu pungile bine garnisite. Mă gîndesc la supa de roșii servită la gheață și la sotelul foarte condimentat de rinichi, prezentate respectiv pe lista unui celebru restaurant parizian drept: «Mirage du desert ardent» (mirajul pustului înfierbîntat) și «Après moi le deluge» (după mine potopul. Probabil potopul de băutură necesar pentru stingerea setei provocată de condimente).

Simțeam că turistul ținea să vorbească despre listele traduse în franțuzește din restaurantele noastre și că nu prea știa cum să aducă vorba.

Chestia cu parodia listelor franțuzești era un fel de intrare în materie. Într-adevăr, luasem masa cu el de câteva ori prin localurile bucureștene de categoria I-a, cînd îmi ceruse unele lămuriri în legătură cu felurile de mincare traduse din românește. Atunci am văzut că «morue» (un anumit pește arctic) se confundă invariabil cu morunul și «saumon» cu somnul, care în limba lui Brillat-Savarin poartă numele de «silure». Mi-am adus aminte că am fost deosebit de surprins să constat că preparatul culinar «carbonnade de boeuf» (friptură de vacă la grătar) corespunde felului de mincare romînesc «carbonat» ca și cum acesta n-ar fi numai o substanță chimică, ci și una comestibilă. Varza călită este tradusă prin «choux farcis», adică «verde umplute» și «iepurele cu măslină» prin «mousse de lièvre en aspic», adică mușchi de iepure în aspic, deși preparatul respectiv n-avea nici urmă de aspic, după cum textul francez n-avea nici urmă de măslină.

Toate acestea la restaurantul «Ambasador».

La restaurantul «Nord» gogoșarii în otet se numesc în limba franceză «poivrons tomate rouge en vinaigre» sau pe românește «ardei roșie roșu în otet».

La «Lido» sardelele de import sînt traduse prin «sardines d'import» ceea ce nu înseamnă nimic decît o elementală greșeală de traducere, corect fiind «sardines d'importation». Rasolul de vacă cu legume este echivalent cu «pot-au-feu» care înseamnă «supa cuprinzînd și rasolul».

La restaurantul «Palas» din Sinaia pana de somn cu usturoi, apare ca «silure à l'aile» adică «somn cu aripă». Confuzia între «ail» (usturoi) și «aile» (aripă) este tot atât de hilară ca și cea dintre moș și moașă sau dintre lup și lupă pe românește. «Saramura de crap» (carpe en saumure) devine «carpe saramuraillé» și chiflele (petits pains) «kiffles», traduceri care amintesc «furculiție»-ul lui Alecsandri pentru «furculiță».

Din păcate, umorul acesta involuntar nu aparține responsabililor de mari unități ce utilizează astfel de liste de mincare, ci chiar Direcției alimentației publice din Ministerul Comerțului Interior care a tipărit recent o broșură-îndrumar privind servirea turiștilor în restaurante. Broșura este prevăzută cu un adevărat lexicon româno-francez de preparate culinare, și pe lângă mostrele deja citate, mai conține și multe altele, iar «pour la bonne bouche» oferă și o sumedenie de erori gramaticale și ortografice la capac.

Bucătăria tradusă pe franțuzește nu implică neapărat și o franțuzească de bucătărie! Poate că aici a vrut să ajungă turistul francez.

INFORMAȚII TURISTICE

Pentru că veni vorba de turiști, socotim că este momentul potrivit să remarcăm grija Oficiului Național de Turism pentru o prezentare cit mai documentată și în același timp cit mai succintă a pliantelor sale destinate turiștilor români și

străini. În condiții grafice excelente, pliantele cuprind tot felul de informații rutiere și date privind unele monumente istorice, regiuni pitorești și orașe cu interesante vestigii culturale. O serie de fotografii reușite și hărți minuțioase ajută orientarea turistului pentru atingerea obiectivelor sale în cele mai bune condiții de drumetrie.

Cu atît mai mare mi-a fost surpriza cînd pliantul de la Agenția Baia Mare propunînd o excursie pe traseul Baia Mare, Complexul turistic Borșa, Vatra Dornei, Zugreni și retur, ne informează că această deplasare se poate face și cu... vaporul. (Bineînțeles cu vaporul de pasageri).

— Minunat, s-a veselit Nelu, nepotul meu, care a primit recent un 4 la Geografie. La anul nu mai mergem la Mamaia să ne coacem la soare și să nu ne plimbăm de loc cu vaporul. Mai bine mergem la Baia Mare.

— Păi nu vezi că și Baia este tot la Mare? sondez eu perfid ignoranța copilului.

— Văd, altminteri cum ar putea fi vorba de vapor?

— Dar Satu Mare?

— Cred că și el.

— Dar mama-mare?

Aici Nelu începu să ridă desoperind în sfîrșit omonimia.

Dacă nepotul meu ar fi aflat că și Agenția din Iași a O.N.T.-ului a propus o excursie circulară pe ruta Iași-Adjud-Brașov-Predeal-Sinaia Ploiești-Buzău-Focșani-Mărășești-Vaslui-Iași în care turistul se poate deplasa și de data asta cu vaporul, cu siguranță și-ar fi închipuit că țara noastră este formată dintr-o sumedenie de insule minuscule ca niște atoli între care circulă vapoarele Oficiului Național de Turism.

În Pliantul redactat în limba franceză se dă informația că la 10 kilometri de Iași se poate face camping între localitățile Bucium și Joseni, unde se află între livezi și vii loc pentru 50 de corturi, precum și loc de parcare automobilistică.

Păreră noastră este că între Bucium și Joseni încap cel puțin 1 500 000 de corturi, putîndu-se de asemenea parca circa 100 000 de automobile (socotînd cu zgîrcenie). Asta pentru că în regiunea Iași nu există nici o localitate cu numele de Joseni, cel mai apropiat Joseni

fiind tocmai în regiunea Autonomă Maghiară.

Grafica îngrijită a pliantelor merită o informație turistică pe aceeași măsură.

O BANDĂ DESENATĂ

Noua publicație pentru copii mari și mici «Cutezători», are în mod normal obligația morală de a fi de două ori mai bună decît fiecare din cele două reviste anterioare pe care le-a înlocuit.

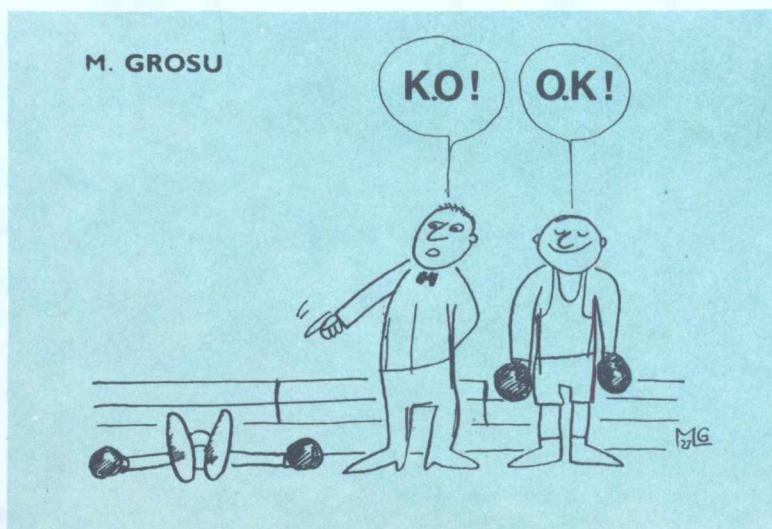
Ni se pare prematur să se judece valoarea unui periodic încă nerodată, care oscilează deocamdată între magazin, revistă literară și revistă de tineret. Vrem numai să subliniem unele inadvertențe aflate în singura pagină care se adresează realmente copiilor. Este vorba de acea bandă desenată în legătură cu povestioara istorică «Dan Buzdugan»:

1. — Cineva ține cuțitul în dinți numai atunci cînd n-are mîinile libere (inoată, se cațără etc.). N-are nici un sens ca preopinul să aștepte cu mîinile goale o luptă corp la corp (așa cum sugerează desenul al VI-lea din «Cutezători» nr. 2), avînd cuțitul în dinți. Normal ar fi să-l țină în mîna dreaptă. Dar desenatoarea Livia Rusz, ca femeie n-are de unde să știe toate fetele bătaușilor din istorie.

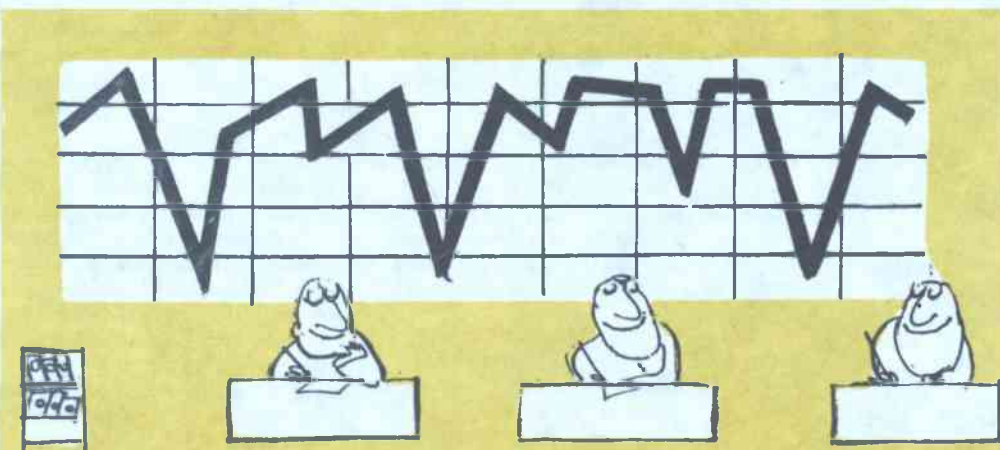
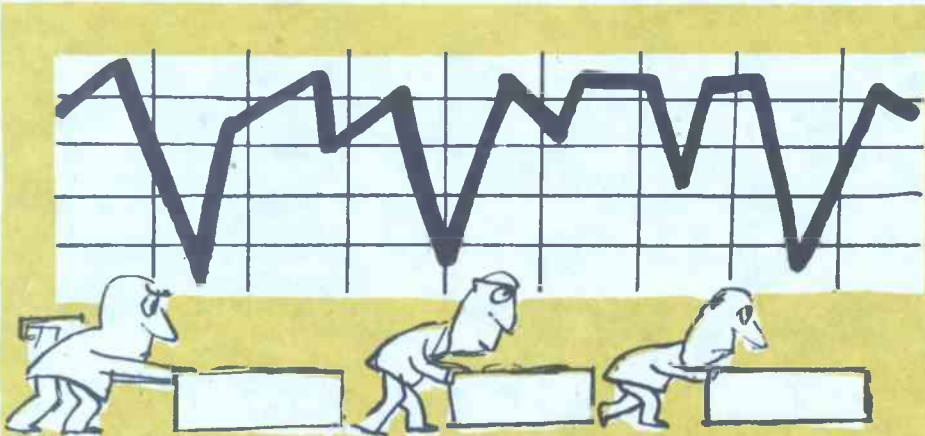
2. — Dacă Livia Rusz s-ar fi plimbat în Cișmigiu cu bărcuța pe care a desenat-o în poza a VII-a, și-ar fi dat seama că într-o astfel de mini-barcă nu pot încăpea doi oameni și... un cal.

3. — În desenul al III-lea Dan Buzdugan (numit astfel din cauza măestriei cu care minuește această teribilă armă medievală), și-a aruncat buzduganul într-un dușman situat la oarecare depărtare, omorîndu-l, dar rămînînd astfel dezarmat: urmarea se vede în ultimul desen al benzii; eroul a fost prins și arestat. O atare lipsă de istețime tactică nici lui Hercule nu i-a fost permisă, deși semi-zeul a putut înlocui deseori deșteptăciunea cu forța. Dar Dan Buzdugan avea de îndeplinit o misiune de iscoadă pe malul celălalt al Dunării în mijlocul osmanliilor. Or, o iscoadă nesăbuită, pripită și lipsită de inteligență trebuie inevitabil să sfîrșească prost.

Să sperăm că se va deștepta în cele ce vor urma, dacă va scăpa din temniță.

NELL COBAR

FĂRĂ CUVINTE

Portrete
în sonete

Saobere

Ghicește-n halbă? Nu. Îi demonstrează
Unui amic, cu gesturi elocvente,
Că șefii lui sînt firi incompetente
Și toată munca el o dirijează.

Nu are atitudini complazente
(De-aceea-n schemă nu-l înaintează!)
Dar fără dînsul, mîntea cea mai brează,
Toți ar trăi în «dolce farmiente».

E combativ în orice-mprejurare
(Sosește-a cincea halbă, mi se pare!)
Indiferent că-s șefii mari sau mici.

...Și-n vreme ce-i sporește elocința
De fapt, el își războună umilința
Pe care o îndură la servicii!

STELIAN FILIP

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

RĂSPUNSURI PENTRU
UNELE ÎNTREBĂRI DE
PRISOS

(Din carnetul unui neîntrebat)

- Aveți ouă proaspete?
- Nu. Numai stricate, cocoană.
- Cum te cheamă pe tine, Io-
nele?
- Paraschiv, tanti.
- Va-să-zică, dacă ieri a fost
marți, azi ce zi e?
- Simbătă, coană mare.
- La dumneata, ceasul e tot
12 punct?
- Nu. La mine e 12 virgulă,
șefule.
- Cît costă de un leu și douăzeci
șuncă?
- Unu optzeci, puștiule.
- Ți-ai pus ghetete în picioare?
- Nu. În mîini, mămico.
- Va-să-zică, cînd vin, sun la
sonerie?
- Nu. La trîmbiță.
- Tovarășe, astea din ladă sînt
lămii?
- Nu. Roșcove, domniță.
- Știi că, de cînd m-am lăsat de
tutun, nu mai fumez?
- Și eu, de cînd am surzit, nu
mai aud, dragă.
- Vă rog, asta-i Calea Griviței?
- Da.
- Și strada Capricornului care e?
- Alta, madam.
- 60 de lei găina asta? Păi ce,
asta-i găină?
- Da' de unde! E strecurătoare
de supă, tovrășico.
- Mititei ai, tovarășe?
- Am doi. Dar mi-i crește mama
la țară, că ăștia pe care-i vezi mata
pe grătar sînt mușchi de vacă.
- Ce mai faci, mă Costică, mă?
- Mersi bine, dragă Haralambie.
- Pardon! Pe mine nu mă chea-
mă Haralambie.
- Da' ce? Parcă pe mine mă
cheamă Costică?
- Sitarii la frigare, sînt vînați,
nu?
- Nici vorbă. Sînt sitari de coteț.
- Da' ce te-ai ingrășat soro, așa?
- Eu? Din contră, am. slăbit.
- Atunci, de ce-ai slăbit așa?

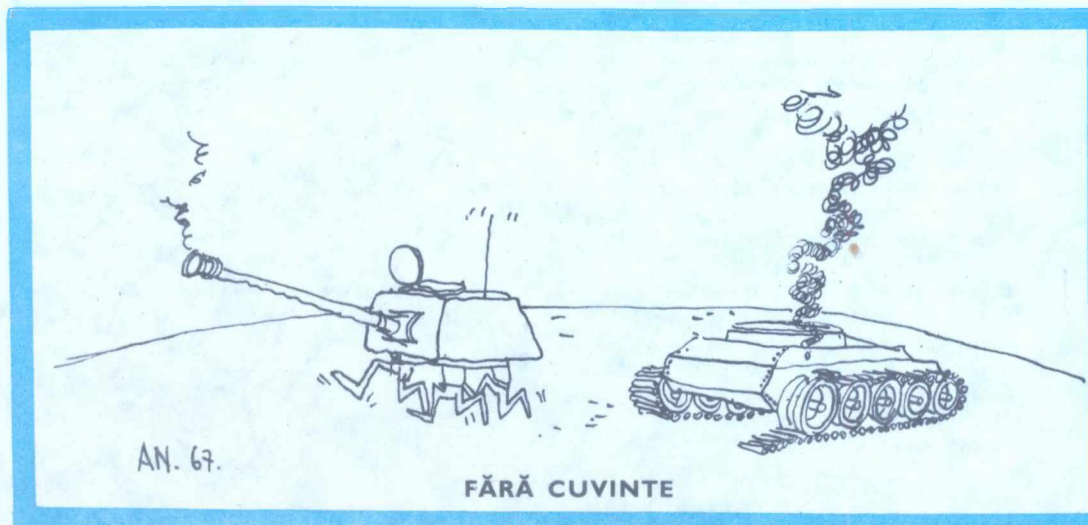
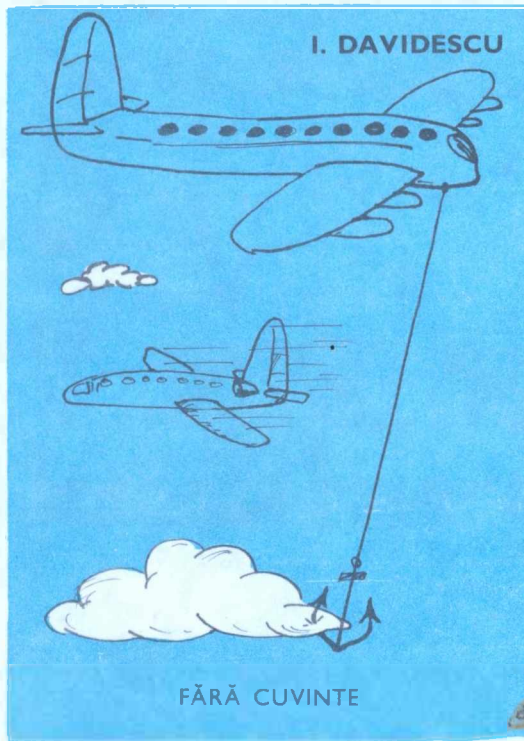
— Ce doriți să vă pun la grătar?
— Cîntăreața!!!

Al șaselea...

de ȘTEFAN TITA

Sedeau cam de vreun ceas
Cele cinci simțuri la taifas.
Se certau, la drept vorbind,
Pentru întiietate
În viață și-n societate.
Căci eu le-am auzit grăind:
— Nu știu ce v-ați face fără mine,
Spunea nasul plin de sine:
Cu mirosul meu de soi
Sînt cel mai mare peste voi!
— Pardon, răspuse urechea,
E cunoscută străvechea
Mea vibrație personală.
Prin mine există însăși viața... muzicală!
— Atunci eu ce-aș mai putea spune?
Ochii au fost cîntați de poeți; sînt o minune!
O privire
Exprimă ură și iubire.
— Mă rog, vedeți lucrurile cam îngust:
Ce v-ați face fără gust?
De n-aș mai fi
N-ați prețui
Nici vinul, nici dulceața, nici friptura...
Așadar, țineți-vă gura!
— Dar cine oare ar putea
Să deosebească șmirghelul de catifea?
Eu, pipăitul, am această facultate,
Mi se cuvîne deci întiietate!

.....
Iar printre ele rătăcit
Ședea încă un simț mișnit
Al, șaselea, care tăcea
Și surîdea
C-un zîmbet ascuțit
Precum un zimț...
Era, bunul simț!

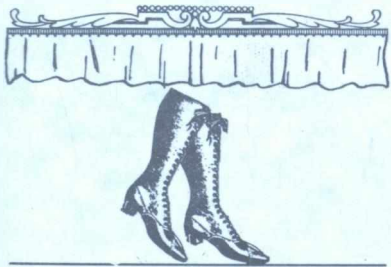

N-AVEA

Vă suspectez pe toți. Absolut pe toți! Pentru că doctorul, omul acela serios și cu ochelari, la care m-am dus să-mi tratez astenia, după ce mi-a ascultat necazurile (după ce i-am spus că nu pot întilni un singur om care să nu-mi șoptească ușor, complice: «Șii, am o piesă...») mi-a dat o rețetă bogată și... în timp ce mă încheiam la haină mi-a șoptit: «Știi, am o piesă. Dacă m-ai ajuta, dacă ai băga puțină acțiune ar ieși! Am face-o pe din două!»

Dentistul meu, omul acela cu miini minunate în fața căruia casc gura și de admirație, are și el o piesă. Am rămas cu două plombe neterminate. De ce nu mă duc și eu să-i șoptesc: «Știi, vreau să scot și eu un molar, dă-mi puțin bormașina și dalta!» Însoțitorul de la vagonul de dormit mi-a găsit loc duminică seara, duminică atunci cînd 36 de clujeni așteptau la rînd, el mi-a găsit un pat. Ei bine, în acest pat i-am ascultat piesa «Patul pe șine». Farmacistul făcîndu-mi rost de Pilofort (întăritor al părului și nu al capului, avînd deci o scuză că nu se găsește), mi-a oferit drama «Otrava» (E drept că a fost cam dezolat aflînd că mai există o piesă cu acest titlu scrisă de Zola). Responsabilul de la Alimentara mi-a adus «Mistrețul» (care nu e o piesă cinegetică, ci o satiră la adresa fabricii cu același nume). Cînd întilnesc un vechi prieten din copilărie știu exact ce ascunde mutra lui zîmbitoare: o piesă în două, trei, patru acte! Nu mai am prieteni, am numai cunoscuți care vād în mine un invidios pe creațiile lor. «Am...» spune cite unul strănutînd. Răspund mecanic: «O piesă? Știu». «Hapciu! Nu înțeleg, am gripă!» Actorii cu care am de-a-face la teatru sînt cu toții autori. Fiecare

O PIESĂ ?

DIN MICA ISTORIE SECRETĂ A TEATRULUI

e convins că ar putea scrie de o mie de ori mai bine o replică decît mine (chiar și atunci cînd o uită, sau o bilbăie), iar suflerul murmură textul cu dispreț rumegînd proiectul a cinci drame și cinci comedii. Mi-am cumpărat mașină de bărbierit. Frizerului meu îi foșneau în buzunar niște hîrtii suspecte. Soarta copilului meu e pecetluită. Va repeta anul. Profesorul lui scrie piese pentru grupa mică. Colaborările îmi vor veni acum și mai tîrziu. După un trimestru. Contabilul nostru șef a scris melodrama «Autocritica după gratii». Mi-am repezit mama, propria mea mamă cînd mi-a spus la telefon de la Iași: «Am o piesă...» «Și tu, am urlat eu, destul!» Avea săraca o «piesă» neclară la dosarul de pensii. L-am repezit și pe marele nostru dramaturg de piese istorice atunci cînd mi-a spus: «piesa mea...» L-am repezit uitînd că de trei luni îl rog să-mi dea pentru publicare noua

lui piesă (o dramă medievală cu aluzii la renașterea timpurie). Cuvîntul piesă declanșează în mine resorturi infernale. De ce nu scriu oamenii romane, poezii, sonete, da, sonete, căci sînt scurte, sau mai bine epigrame!

Și totuși teatrul are nevoie da, de piese. 80 de foi cu replici, la singular, se numește o piesă. De 6 × 80 de foi la plural se numește un repertoriu. Piesele care n-au succes de public se numesc de prestigiu. Piesele în care directorul nu crede, se numesc «studio experimental». Cînd nu vine lumea la teatru, directorul, cu toată rușinea, își ia inima în dinți și programează vai, o comedie. Nu se bucură decît cîteva persoane: contabilul-șef, organizatorul de spectacole și publicul. Restul, adică criticii, sînt supărați. Orice frază trebuie să aibă un subiect. O piesă modernă nu! Idee pe care mai mulți critici tineri au... predicat-o.

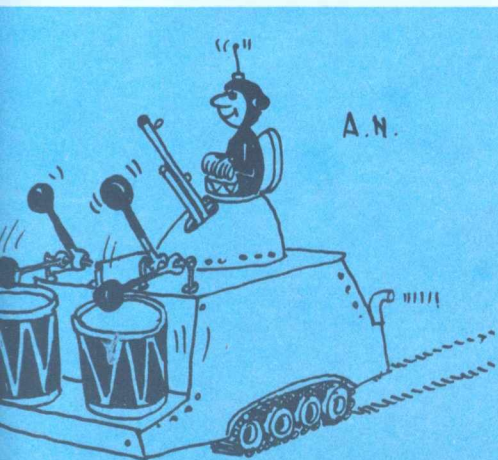
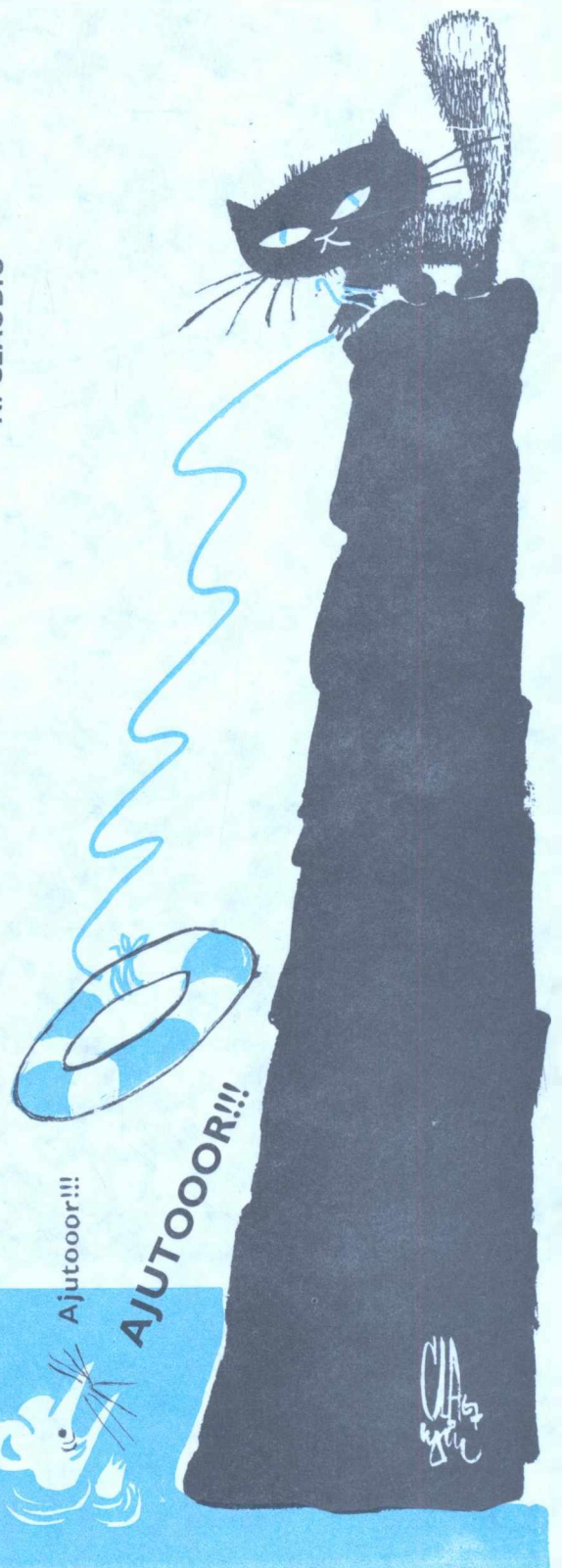
Dar oricum eu mă simt bine cînd nu mai aud măcar pentru cîteva clipe despre piese. De aceea mă îndrept acum voios spre redacție să duc acest articol, căci aici nimeni...

ALECU POPOVICI

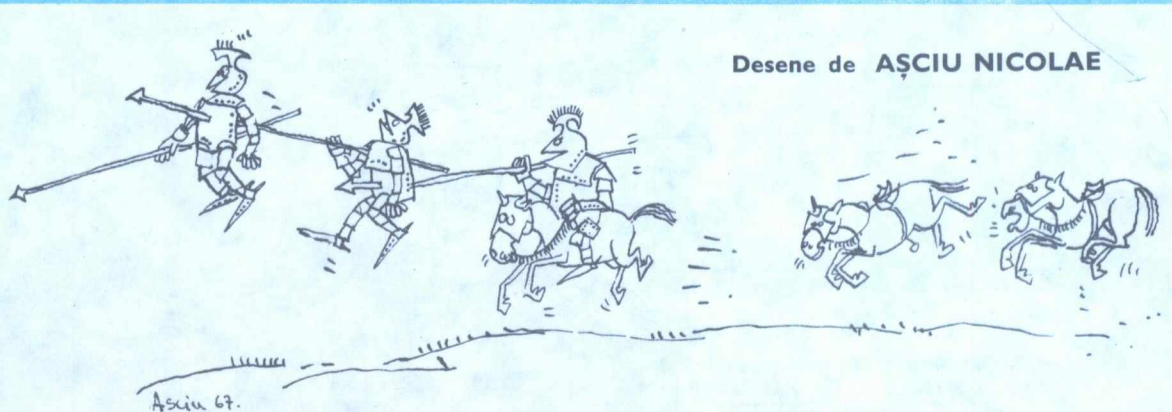
P.S. Cerem scuze cititorilor noștri. Autorul acestor rînduri a părăsit brusc încăperea, în goană, în momentul în care un grup de tovarăși din redacție i-a spus pe un ton sincer și prietenesc că are fiecare cîte o piesă. Dactilografa ne-a adus la cunoștință că domnia-sa începuse să dea semne de neliniște încă din clipa în care ea a scos din sertar o mapă în care avea o încercare literară. Se pare că tot o piesă.

RED.

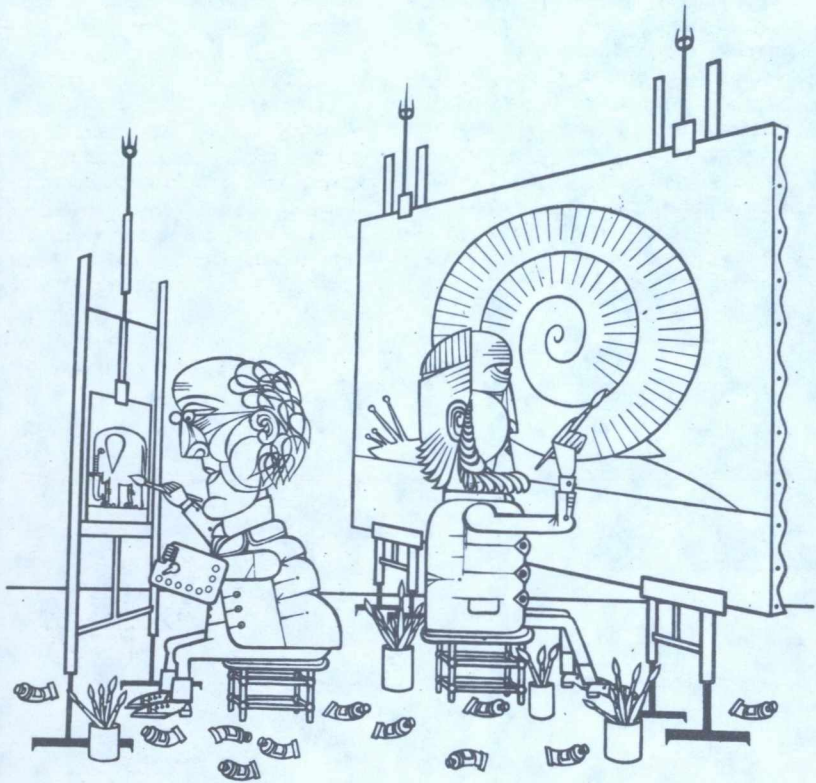
N. CLAUDIU

NOI TIPURI DE ARME

FĂRĂ CUVINTE

DESEN SATIRIC

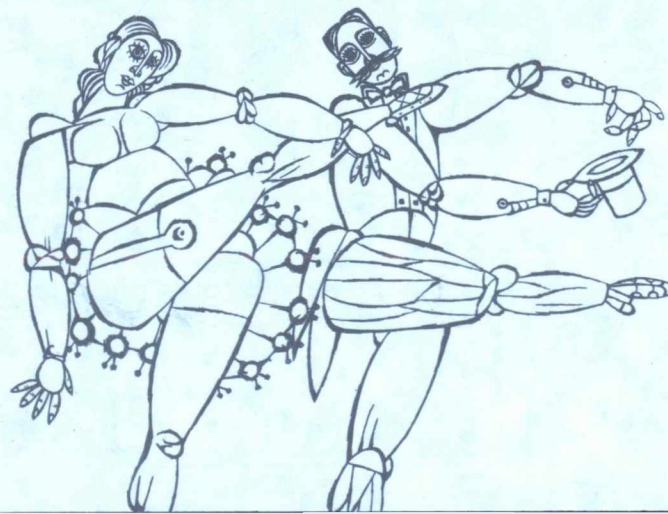
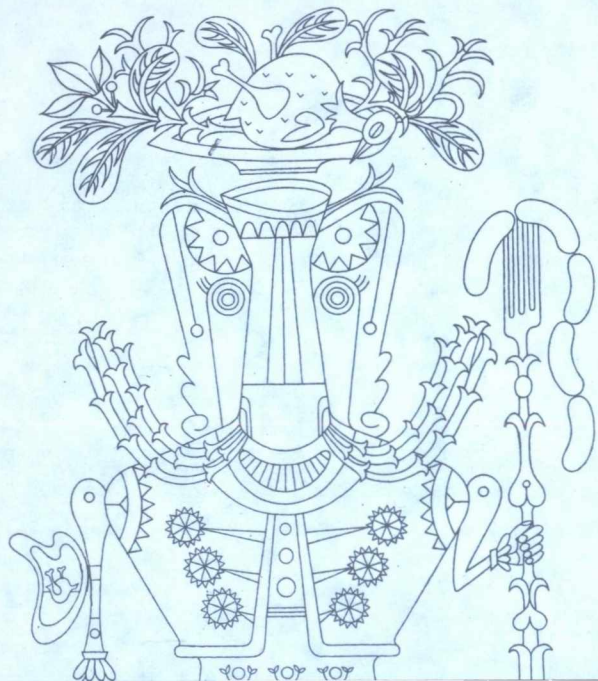
DIN EXPOZIȚIA BENEDICT GĂNESCU

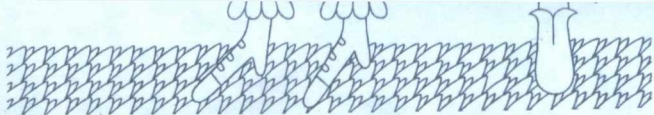
Sala Dalles
Octombrie - 1967

BEA

SPECTATORUL DE BALET

SOLDATUL

(Din ilustrații la „Gargantua”)

DANSATORI

SCENĂ ROMANȚIOASĂ

A trimis urgent redactorul-șef după mine. Înainte de a mă prezenta în biroul său, mi-am prins cit mai vizibil în buzunărelul de sus al hainei stiloul Pelikan, un alt stilou bicolor cu pastă și două creioane cu virful tocit, să se vadă că am activitate. Nu știam pentru ce am fost chemat, dar oricât, paza bună trece primejdia rea. Pe mine, ori de câte ori mă cheamă șeful cu cinci minute înainte de terminarea programului, mi se bate ochiul stâng. Ori îmi strică toată după masa, ori îmi strică toată ziua următoare.

Intru. Îmi face semn să iau loc. Și iau. Răsfoiește o revistă. O răsfoiește tacticos și fără grabă de parcă ar fi ora șapte și un sfert dimineața și nu 15 și 25 de minute

la ora 15 și 35 să fiu combativ, satiric și umoristic. Șeful mi-a ghicit gindurile și, ca să mă liniștească, vorbi calm: «Subiectul foiletonului ți-l dau eu».

Pe sală s-a așternut tăcerea. Au plecat toți colegii. Acasă. La masă. Țuiculiță, șpriț, sărmăluțe. Aici am rămas numai noi trei: eu, șeful și subiectul. «Tema e foarte nouă», mă asigură redactorul-șef. Conține multă sevă umoristică. Ascultă și tu despre ce este vorba: utilaje care zac nefolosite prin fabrici! Ce zici? Se pretează la un umor, să leșini de ris nu alta. Eu cel puțin am ris ca un nebun! Mă gîndesc ce foileton hazliu o să iasă și uite, mă și înecă hohotele! Ha! Ha! Ha! Te paște un noroc, măi băiatule, să

foileton?» «Trebuie să mă gîndesc». «Ce să gîndești, frate? Nu vezi că în problema asta nu gîndește nimeni? De ce să spargi șablonul?... Asta s-a întimplat la Galați. Ce și-au zis însă cei în cauză din Ministerul Industrii Ușoare? De ce să fim deștepți numai pe malul Dunării? Să fim inteligenți și pe lângă malul Milcovului. La Focșani». Și au fost isteti în valoare de 550 de mii de lei. Această deșteptăciune a fost băgată în două cazane și în mai puțin de un an de zile inteligența a dat în clocot. N-au mai rămas decît vagi urme.

După câteva luni, din pricina slabului randament, cele două cazane fabricate anapoda la Uzinele «Vulcan» și instalate, nu știm de ce

toria». Acolo s-a vărsat aproximativ un milion jumătate! Icter negru. Plus aproape un milion amortimente!». «Degeaba îi ziceți icter, mie mi se pare că e cancer în toată regula!». «Ei, băiatule, simți foiletonul?». «Tovarășe șef, eu cred că foiletonul ăsta trebuie să-l scrie miliția economică sau controlul financiar. Sau niscaiva directori generali din minister. Că se cer niște poante care mă depășesc!». «Nu. Dumneata îl scrii. Un articol tare. Combativ. E vorba de două compresoare pentru cracarea gazelor care zac neutilizate din 1960! Temă de foileton exploziv!... Să se ridă cu hohote». «Tovarășe șef, eu mai degrabă rid la un film cu Frankenstein decît să rid la povestea asta cu Combinatul «Victoria». Mai cu seamă că cineva trebuie totuși să plîngă. Și deocamdată nu plînge nimeni». «Parcă la Combinatul siderurgic Hunedoara plînge cineva?». «Tot două compresoare și acolo?». «Două foarfece?». «Cit?». «Un milion!». «Cînd?». «De patru ani!». «Stau?». «Zac». «Of». «De acord».

Șeful continuă: E o piine de mîncat și la Combinatul de morărit și panificație Dobrogea. În 1963 s-au adus aici utilaje. Și mijloace fixe». «Cit?». «Trei milioane!». «Și?». «Cocă! Nimic! Stau. Ce te miri? Dobrogea, Constanța, litoral, concediu de odihnă...». «Trei milioane?». «Plus un milion amortiment». «Milioanele pe apa simbetei, cu Salvamarul sub nas!... Și din pricina unor nepricepuți care îngroapă milioane, să rămîn eu la redacție peste program! Nu-i just, tovarășe șef. Să rămînă ei... adică nu, ei să nu mai rămînă. Că-i jale». «Ei, băiatule, avem pină deseară foiletonul?». «Îl avem tovarășe, îl avem. Păcat numai de milioane. Pe astea nu le mai avem. Deși eu cred, tovarășe șef, că povestea asta cu utilajele nu se pretează la un foileton. Mai curînd facem un fotomontaj. Poze. Cu capetele birocratilor». «Unde vezi dumneata capete?».

I. AVIAN

după masă.

În sfîrșit termină. Mă privește preocupat și mă întrebă: «Dragul meu, ce zi e astăzi?». Mă uit la ceas și-i răspund: «Joi». De fapt trebuia să mă uit la calendar, dar am vrut să-i arăt că-s plin de umor și că poate conta pe mine. Privește și el la ceas și adaugă: «Într-adevăr e joi. Joi spre prînz. Așa că pină joi seara am nevoie de un foileton. Combativ, satiric și umoristic!».

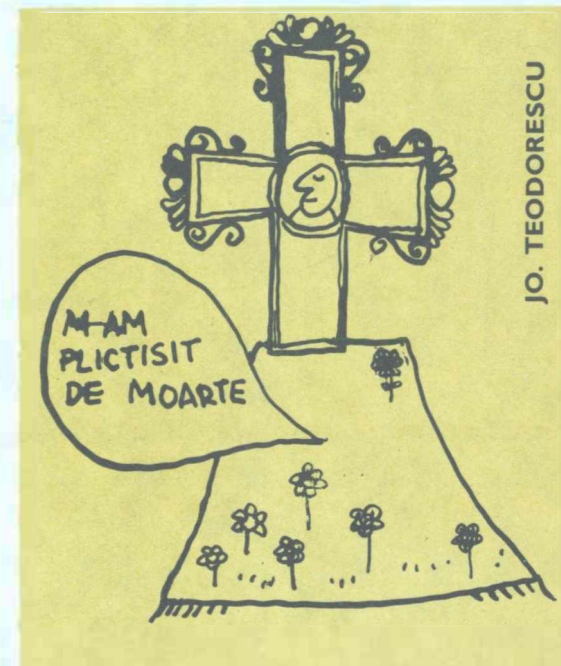
Auziți, oameni buni, ce poate să ceară un șef unui subaltern la orele 15 și 35 de minute! Toată lumea se afla pe sală, se îmbrăca ciripind veselă, simțeam cum se semnează condica, iar eu, eu singur, trebuia

nu-ți fie de deochi. Subiectele cele mai grase, ție îți pică! Ha! Ha! Ha!...».

Și dă-i ris! Și dă-i hohote!... Face el printră sughituri și cascade: «Îți dai seama ce ochi or să deschidă cei de la Întreprinderea «11 Iunie» din Galați cînd vor citi despre instalația lor de nichelare-cromare pentru care au plătit 460 de mii de lei? Ha! Ha! Ha! Ha!...». «Tovarășe șef, potoliți-vă c-o să vă vină rău!...». «Mie? Lor o să le vină! Sau ministerului! Că ei au montat-o, pentru ca după un an s-o demonteze! 460 de mii!... Ha! Ha!... Plus amortimentele!... Ha! Ha!... Dumneata cum vezi chestiunea tratată în

la Fabrica de confecții din Focșani, au fost zburate din întreprindere și azi își dorm somnul de veci, acoperite cu un giulgiu de 550 de mii de lei. Fie-i birocrăția ușoară!...».

Șeful se oprește o clipă din expunere și se interesează: «Ei, a început să se contureze foiletonul?... Crezi c-o să se ridă?». «Tovarășe șef, eu dacă pierd la loz în plic doi poli nu mai dorm șapte nopți... Și vă închipuiți dv. c-o să rid acum, cînd am pierdut jumătate de milion?... E ca și cum m-aș tăvăli de ris că fac un icter...». Fiîndcă în icter simt că dau. Dumneavoastră nu?...». «Nu. Eu icterul l-am făcut pe linie de Combinatul chimic «Vic-

JO. TEODORESCU

M. STĂNESCU

Locuiesc într-un imobil... ah, ce imobil! E drept că pe dinafară nu prea are aspect frumos, dar în schimb pe dinăuntru e dărăpănat. Camera mea este destul de mare și primește lumina direct de la lampa mea de birou. În casă mai locuiesc, o pisică și câțiva locatari în majoritate copii. Casa e așezată pe o alee. (Într-o zi când m-am supărat aș fi dorit ca aleea să fie așezată pe casă, dar supărarea mi-a trecut repede). Casa are și garaj în care își ține mașina o doamnă din alt raion. Asta dovedește cert că este de apreciat imobilul în care m-am mutat.

Ceea ce însă mă farmecă e liniștea care domnește în casă după ora două noaptea. Atunci se poate lucra intens. Nu vă mai spun peisajul care e de-a dreptul uluitor. Casa e așezată cam la poalele unui deal, ceea ce face să recunosc orice mașină, fie camion, basculantă sau motocicletă. Ca să urce dealul toate

liceu. În fiecare zi le aud în românește: «Până când, tov. Mița, vei abuza de răbdarea noastră?» Firește că în locul lui Catilina a apărut tov. Mița dar asta n-are nici o importanță. Iar copiii! Ah, dragă-lășii! Îngerășii! Reeditează trecutul nostru național în așa fel că mă trec fiorii de emoție. Astfel am avut plăcerea să văd reconstituită bătălia de la Călugăreni; deoparte turcii îmbrăcați în cearșafurile mele puse la uscat, cu turbane făcute din prosoapele deasemeni ale mele, de altă parte, creștinii sub conducerea lui Mihai-Viteazul, cu coifuri făcute din cratițele mele și scuturi din capacele acelorasi cratițe. Dunărea era marcată prin apa care curge prin robinetele de la baie, iar caii erau marcați de luptători prin propriile lor nechezături. S-a sunat atacul la ora 7 dimineața, după plecarea părinților la serviciu. Barda lui Mihai s-a repezit furioasă în

n-ar fi avut unghia tăiată. Eh... în sfârșit... glume și jocuri nevinovate! Ieri cineva a spălat niște cămăși și le-a pus în baie, pe fringhie și se usuce. La ora patru p.m. fringhia era uscată complet, dar fără cămăși. Ce farsă drăguță! Miliția cercetează. Sint la a șasea sticlă de «Pasinal». Rid și dorm. Aseară, în fața ușii de la intrare, am găsit trinitit pe jos un cetățean. Am vrut să-l ajut să se ridice. Omul m-a trimis s-o caut pe mama. Din când în când fostul soț al unei colocatare vine să-și vadă copiii. Emoția mă copleșește! Îl apucă dorul cam pe la orele 23—24 și atunci pentru a nu ne deranja, nu sună la sonerie, ci cu o cărămidă ciocănește ușor la geamul fostei lui soții, făcându-l țândări, după care se întoarce din nou la bufetul din colț pentru a reveni cu forțe noi și cu cărămizi mai acătării. Azi copiii mi-au cerut chibrituri. Spun că vor să reediteze

ZĂU CA-MI PLĂCE

aceste vehicule schimbă viteza chiar sub fereastra camerei mele. Recunosc camionul care vine să ridice gunoiul, fără a mă da jos din pat. Oamenii apostrofează pe cei ce vorbesc sau rid mai tare, injurându-i de mama focului, pentru a-i rechema pe gălăgioși la liniște. Ah, ce puternic pulsează viața începând de la ora cinci dimineața!

Prin geamul întredeschis, intră în camera mea mirosul reavăn de benzină arsă, fapt care mă face să sar din pat începând imediat gimnastica de dimineață. Asta o fac nu pentru că aș avea radio, dar îl au vecinii și în marea lor amabilitate, îl pun la maximum pentru a mă bucura și eu de progresele tehnicii. Astfel că aud fără voia mea, muzică de trompetă, de cameră, sfatul medicului, reclamă, muzică cerută de abonați sau de neabonați, și multe alte lucruri necesare vieții noastre culturale. Ceea ce este însă și mai interesant, e faptul că această casă prin locatarii ei îmi reinviază cursurile de latină din liceu în traducere românească. Și acest lucru îmi umple ochii de lacrima amintirilor. Acum cunosc la perfecție celebrele «Catilinare» pentru care luam patru în

geamul meu ce dă înspre alee, făcându-l țândări. Era tocătorul meu pentru vinete. Nefiind pus în temă am stat ascuns în șifonier circa douăzeci de minute. Urletele bătaiei, gemetele răniților și ale muribunzilor, au adunat în fața casei pe vecini în număr cât mai mare, în vreme ce Dunărea pornită din baie se strecura furioasă prin hol purtând covorașele și velințele respective. Vă spun drept că mi-a plăcut! Am trăit momentul cu o maximă intensitate chiar în șifonierul în care stăteam ascuns. Cineva de vizavi, îmi telefonă sfătuindu-mă să chem Salvarea. Am fost indignat. Pentru ce? O saltea luată de pe un pat din casă făcea oficiul de brancardă. Din cauza apei, ușa de la hol s-a umflat o dată cu pisica ce locuiește alături de camera mea și care presupun că a înghițit multă apă. Acum se afla acasă o altă pisică plină de purici. Într-o zi, doi colocatari, au început să se joace cam pe la ora șapte seara, «leapșa pe ouate». La ora opt, unul din ei a fost luat de Salvare, cu o gaură de cuțit în burtă. Celălalt jucător susține că cel găurit ar fi căzut cu burta în propriul lui deget care

istoria Romei, epoca lui Nero. M-au trecut fiorii.

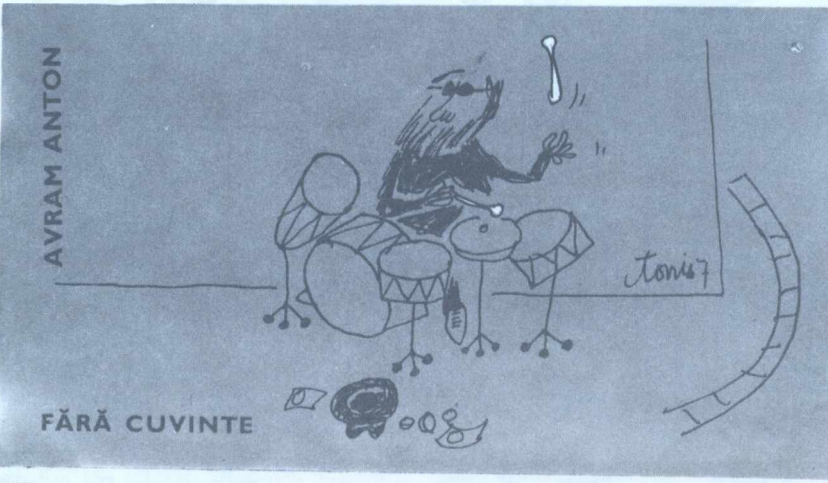
Le-am sugerat ideea unor războaie mai apropiate. Mărășești, Plevna etc., dar ei mi-au răspuns că vor ajunge și acolo după ce vor începe cu imperiul roman. E vorba de un ciclu întreg. Oh! Măcar de aș fi sănătos, dar de cităva vreme o blestemată de gripă îmi dă niște stări foarte ciudate. Am fost la dispensar. N-am febră, dar am luat garoul doctorului și am început să-l ronțai. Pe urmă i-am ros halatul.

În mașina care mă ducea, m-a pufnit deodată risul și mi-a venit chef să-i ard o palmă zdravănă unuia din însoțitorii mei, chef pe care mi l-am făcut, după care bineînțeles că i-am cerut scuze. Omul mi-a răspuns calm: — «Nu face nimic, Sire, îmi face plăcere!»

Mașina mergea în sus. Trecusem de cimitirul Bellu pe linia tramvaiului 21. Or fi început îngerășii de acasă, ciclul «Istoria imperiului roman, epoca lui Nero»?

Am ajuns. Portarul îmi dă onorul, înscriindu-mă într-un registru. Aici e frumos. Ce de castani! Zău că-mi place!

M. JOLDEA

Aberații și aberaționisti

Există unele situații în viață, care te fac să exclami atunci când le întâlnești: «Domnule, ori sînt eu scrîntit, ori sînt ăștia...» Desigur, fiecare dintre dv. ați întâlnit asemenea situații, dar gîndiți-vă cite întîlnim noi, a căror meserie este tocmai aceasta să dăm peste ele și să rămînem teferi.

Nu de puține ori a fost necesar, pentru a fi siguri că nu visăm, să ne mușcăm un deget, să ne dăm palme, să ne pișcăm, să facem dușuri reci, mijloacele de autoconvingere fiind în funcție de enormitatea trăsnaiei pe care o depistăm.

Imaginați-vă, de pildă, ce amețală ne-a cuprins cînd am aflat că indicatorul din stația DRDA, din comuna Gănești, raionul Tîrnăveni, arată direcția Tg. Mureș-Reghin cu un capăt, iar cu celălalt arată direcția spre Tîrnăveni, Deva (după cum se observă în această poză). Numai că fotogenicul indicator arată direcțiile pe dos. Adică unde arată el «ia-o spre Deva», e spre Tg. Mureș, și invers.

Nu-i așa că e frumos? Bineînțeles, că în urma sesizării noastre, indicatorul a fost pus la locul lui. Se produsese o defecțiune în muncă, dar acum, s-ar putea ca mulți turiști să povestească amicilor ce frumos este la Tg. Mureș, vorbind de fapt despre Deva. Sau invers. Pentru aceasta, un tovarăș de la DRDA, Ignat Teodor, a fost sancționat cu «muștrare» și nici nu era cazul să fie sancționat mai tare dacă o să vă povestesc despre harta turistică a R.S. România, editată de Uniunea de cultură fizică și sport. Citoarea noastră, inginer Porumbreanu Larisa, din Baia Mare, se arată îngrijorată de modul cum este prezentat orașul dumisale pe această hartă turistică: un hotel din piața Victoriei este trecut pe locul altui hotel din piața Libertății, principalul pod al orașului, peste riul Săsar, podul Unirii, nu apare pe hartă deloc, sînt trecute greșit pe hartă o stație de benzină, Agenția O.N.T., garajul și autoserviciul, drumul național Baia Mare - Dej este confundat cu drumul secundar Baia Mare-Tg. Lăpuș, iar drumul Baia Mare-Cavnic, care duce spre o frumoasă zonă turistică, este prezentat ca drum raional nemodernizat, deși este modernizat de trei anișori. De asemenea, ne mai arată corespondența noastră, pe aceeași hartă Agenția O.N.T. din Cluj figurează pe amplasamentul catedralei din centrul orașului. Se pune întrebarea dacă înainte de a porni la alcătuirea hărții turistice n-ar fi fost necesar ca autorul să facă nițel turism. Vorba ceea: «Vedi Baia Mare poi îi faci harta», pentru că altfel uite ce pățim noi, «Vedi harta poi mori!»

Și pentru că tot ne aflăm la capitolul orașenesc, vă prezentăm și o fotografie luată pe strada Scînteii din orașul Buzău, în urma unor ploii. Cetățenii, locatarii ai străzii, ne-au trimis-o, noi am scris la Sfatul popular oraș

regional Buzău, iar de acolo tovarășii președinte Stroe Nicu și secretara Stoian Filofteia ne răspund că nu e just. Rigolele au cite o gură de scurgere, ne arată tovarășii, care guri, atunci cînd plouă normal, satisfac scurgerea apelor. Cînd plouă însă peste normal este datoria cetățenilor, locatarii ai străzii, să curețe grătarele de gunoaiele pe care le aduc apele, sau pe care, uneori, «chiar ei înșiși le aruncă pe gurile de scurgere». Deci cînd plouă normal apele nu aduc gunoaie, cetățenii nu aruncă nimic, nu se inundă și Sfatul n-are treabă, fiind deci clar că apele aduc gunoaie și cetățenii aruncă numai cînd plouă peste normă, și atunci e datoria cetățenilor să desfunde. Deci din nou Sfatul nu are treabă.

Și uita așa apar inovațiile. Aplicînd acest principiu și în alte domenii s-ar putea într-o zi să ieșim și la măturatul străzilor, că doar noi facem gunoi. Un lucru însă se desprinde clar din răspunsul primit: atît președintele

cit și secretara locuiesc, precis, pe altă stradă. Că altfel, vă întreb pe dv., ce credeți? Mai era valabilă propunerea ca cetățenii să-și desfundă, singuri strada?

Vedeți dv., sînt situații și aspecte în fața cărora rămii, cum să spun, infundat, cum, de pildă, te lasă și sistemul de livrare al mobilei de către Industria locală din Capitală. Mobila se livrează direct din unitățile producătoare, deci, dacă vrei trei-patru piese, le cari din trei-patru locuri, care va să zică, vezi dumneata, timp pierdut pe alergătură și sute de lei aruncate pe transporturi. Desigur ar fi putut exista o magazie centrală ca să facă omul un singur transport. Dar asta ar fi însemnat să-ți cumperi mobila într-un mod prea simplu, prea repede, prea ieftin, nu mai ai nici o bucurie de ea. Pe cînd așa, cînd după o lună de alergătură îți vezi mobila adunată în casă, te simți ca Wellington la Waterloo sau ca Napoleon la Austerlitz. Și nu e puțin lucru să te faci erou un șifonier și un Recamier!

În sfîrșit, e momentul să ne oprim. Dar vă propun, stimați cititori, să nu ne oprim oriunde și oricum. Să ne oprim în stația

Între pescari

— Se aruncă-n lac de toate:
Ghete, sticle, șepci uzate.
— Unu-n schimb nu se gindește
Să arunce și un pește!

La cinema

Înțelegeți cînd vă spun
Că biletul nu e bun.
— Și-mi răspunse cineva
Că și filmu-i tot așa!

La căsătorie

— Ai venit la cununie
Numai singur dumneata?
— Să vedeți... fata nu știe
Că vreau să mă-nsoar cu ea!

La depozitul de lemne

— Aoleu, ce lemne rele!
Curge apa de pe ele!
— Ce vă umple de mirare?
Sînt de sălcii plîngătoare!

Acasă la vînător

— Zău, iepurele-i împușcat
Cu mina mea, lângă Vaslui!
— Păi uite prețul agățat...
— De unde preț? E vîrsta lui!

La doctor

— Decît să țipi în gura mare,
Mai bine spune-mi dumneata
De cînd te doare mina tare?
— De cînd v-ați așezat pe ea!

La alimentara

— Am luat vinete-mpănate
La cutie și-n schimb eu
Am găsit în ea tomate...
— Casa! Dă-napoi un leu!

La fotbal

— Ce-i cu ășta că mereu
Se trîntește în careu?
— Nu pricepi? El, tacticos,
Practică un joc pe jos!

V.D. POPA

C.F.R. Curcani și să-l cunoaștem pe năstrușnicul ei șef, tovarășul Manole Traian. Domnia-sa, un foarte apreciat șef de stație, are și unele idei care te lasă pe linie moartă. Astfel, în ziua de 6 iulie 1967 i-a convocat pe impiegatul de mișcare Dragomir Ion și revizorul de ace Cristu Gheorghe, le-a comunicat că urmează să acorde o primă excepțională unuia dintre ei și, în consecință, ca să poată aprecia cine o merită, le-a dat... o teză. Fulger. Le-a dat hîrtia, în capul colii s-a scris «Teză» și au urmat întrebările: două întrebări despre siguranța circulației, situația politică din Grecia și situația din Orientul Apropiat. Care știe cel mai bine ia prima.

Tovarășul Manole a fost, bineînțeles, sancționat, dar iată de ce scriam la început că întîlnești în viață unele situații cînd exclami uluit: «Domnule ori sînt eu... ori ăștia!»

V. VASILIU

LIBRARIE

— Unde o fi, hîc, Valea Călugărească?!

Fantomelle

DIN SCOȚIA

Privirea veșnic plecată în jos a lui Jess Walter se datora nu unei modestii innăscute, ci dintr-o deformație profesională. Ca proprietar al unuia din cele mai mari magazine de încălțăminte din Salisbury, ochii lui se îndreptau în mod instinctiv asupra acelor porțiuni din anatomia clienților săi care-l interesau, în primul rînd: picioarele. Dar Walter știa să țină și capul sus. Asta se întîmpla ori de cîte ori rostea un inflăcărat discurs în cadrul unei ședințe a «Organizației de protecție a albilor» din capitala Rhodesiei.

Înființată de el însuși și avînd drept scop protejarea nu atît a micii minorități de albi din această țară, ci a marii majorități de privilegii de care se bucură ei, organizația susmenționată are, chiar după expresia lui Walter, un «caracter paramilitar». Ceea ce înseamnă că aderenții ei sînt înarmați cu parapuști și paragloante, care seamănă izbitor cu puștile și gloanțele obișnuite. Rostul lor este să convingă pe africani că trebuie să suporte jugul rasist de bună voie și nesiliți de nimeni.

Auzind de intensificarea mișcării de rezistență împotriva asupritorilor în diferite puncte ale Rhodesiei, pantofarul protector a convocat un miting extraordinar al organizației sale, la care a declarat printre altele:

— Dacă negrii își imaginează că ne sperie, se înșală amarnic. În ce mă privește, nu-i socotesc capabili de luptă. A crede că există un front organizat al africanilor e ca și cum ai crede că există fantome în castelele din Scoția.

Cu o strălucire eroică în ochii lui obișnuiți să aprecieze într-o fracțiune de secundă diferența dintre măsurile 38 1/2 și 39, Walter a anunțat că va pleca personal în răsăritul Rhodesiei pentru a verifica situația și a demonstra absurditatea zvonurilor despre mișcarea de eliberare a africanilor.

Și așa a făcut. De plecat a plecat. De verificat a verificat. De întors, s-a întors. Dar de demonstrat, a demonstrat inversul celor ce-și pusese în gînd. Căci nimerind într-o zonă de lupte îndirjite, negustorul de încălțăminte s-a ales cu o fractură la braț (de care se va vindeca în cîteva luni) și cu o spaimă (de care cu greu se va mai vindeca vreodată).

Prima măsură pe care a luat-o cînd și-a venit cit de cit în fire, a fost de a-și da demisia de la conducerea organizației pe care o înființase. Motivul invocat: «zdruncinarea nervilor de pe urma unei teribile încercări».

E lesne de înțeles de ce întîlnirea cu luptătorii africani a zdruncinat nervii lui Walter. Ce să mai spună însă bieții scoțieni: pățania pantofarului rhodesian le-a dovedit în mod categoric că în castelele lor mișună fantomele.

N. AURELIU

SFÎRȘITUL UNUI COLONEL

Colonelul avea: o mustață stufoasă, o vilă la Miami, un apartament la New York, o soție cu 24 de ani mai tînă, un piept plin de decorații și un cont de aproape jumătate milion de dolari la bancă. Motive pentru care cunoscuții îl socoteau unul din cei mai fericiți colonei ai emisferei occidentale.

Cu atît mai mare le-a fost surpriza cînd au aflat că Vicente Gossin s-a sinucis, trăgîndu-și un glonte în tîmplă. Era ultimul lucru la care te puteai aștepta de la un fost aghiotant al unui fost dictator. Căci, cu excepția mustății, toate avantajele enumerate la început — de la decorațiile de metal pînă la dolarii de hîrtie — fuseseră dobîndite de colonel pe vremea cînd Rafael Trujillo tăia și spînzura în Republica Dominicană. În acea perioadă, lui Gossin îi revenea delicata sarcină de a veghea ca executarea celor condamnați la pedeapsa capitală să se facă în mod prompt și conștiincios.

Ce l-a putut îndemna la sinucidere pe un astfel de om? s-a întrebă lumea. Firește, el era obișnuit cu moartea, dar cu moartea

altora, nu a lui. Treburile nu-i mergeau prost, dimpotrivă: cu cîteva săptămîni înainte ca ingeniosul lui creier să intre în contact cu plumbul unui cartuș, depozitul său de la bancă se rotunjise cu o sumă frumoșică. Atunci?

Poate că îl chinuiau muștrările de conștiință, au presupus unii. Dar ipoteza a fost repede abando-

nată, căci nimeni nu și-l putea imagina pe colonel dispunînd de o conștiință — și încă de una pusă pe ceartă. Eventualitatea unei nefericiri conjugale trebuia eliminată și ea, nu pentru că d-na Gossin ar fi fost deosebit de fidelă, ci pentru că d-l Gossin era deosebit de infidel. Și din nou se ridica întrebarea: atunci de ce s-a sinucis?

Enigma a fost rezolvată abia într-un tîrziu, cînd poliția a descoperit că defunctul făcuse parte dintr-o bandă de falsificatori de bancnote. În această calitate, el avusese lipsa de tact de a falsifica și socotelile cu partenerii săi, trăgîndu-le clapa cu vreo zece mii de dolari (veritabili). Mai puțini iertători decît propria lui conștiință, cei păcăliți l-au muștrat cu un glonte în cap, punîndu-i apoi arma în mină, pentru a înscena o sinucidere.

Un vechi proverb afirmă că gura păcătosului adevăr grăiește. Sfirșitul lipsit de glorie al colonelului Gossin dovedește că uneori pistolul gangsterului dreptate face.

N. GĂLAȚEANU

N. CORNELIU

Fără cuvinte

(urmare din pag 3)

— How do you do? îi răspunsei eu tot ca în filme.

Găliganul se apropie de pat.

— Ce-i cu bătrînul? Bolește?

— Nu, my dear King-Kong! E bolnav!

— Nu se poate! Eu am treabă aici.

— Îmi pare rău, sire, dar nu pot să-l arunc în stradă cu ventuzele în spinare. Și după ce i le scot abia trebuie să stea în casă.

Gigi trînti cu pumnul în masă.

— Ce bătrîn aiurit, domnule! Nu putea să răcească ieri?

— Tot nu-i trecea pînă azi, dragă Neanderthal!

— Nu-mi arde de bancurile tale răsuflete, bătrîne!

Se plimba agitat prin cameră.

— Domnule, îți fac bătrînii ăștia niște figuri nemaipomenite! Ce-o să spună Mioara, ce-o să spună ceilalți!

Întoarse privirea spre taică-său:

— Nu putem să-l băgăm într-un taxi să-l ducem undeva?

— Cu ventuzele pe el?

— I le scoți, domnule...

— Răcește! Are 68 de ani, ou moale...

— Nu răcește! Chem un taxi.

Și se repezi la telefon.

M-am ridicat.

— Gigi...

— Ce-i?

— Lasă telefonul.

— Fii serios.

— Gigi, te pocnesc de-ți sar măselele.

Mă privi uluit, puse receptorul în furcă și se apropie de mine cu pași rari. Mă întrecea cu mai mult de un cap. Se aplecă spre mine. Mă acoperea.

— Bătrîne, cu o singură palmă te strivesc. Ca pe o muscă.

L-am palmuit. Pe amindoi obraji. Ridică pumnul. L-am privit în ochi. Bătrînii înghețaseră.

Dar mina înțepeni în aer. Aruncă o injură și își aruncă afară trîntind ușa.

Timp de cinci minute nimeni nu scoase o vorbă. Apoi, Stamate rosti de sub pătură:

— Dacă lăsa pumnul jos, ție nu-ți mai ajutau ventuzele.

Bătrîna scinci:

— Să vezi că n-o să mai vină acasă.

— Vine, cucoană, strigai eu. Nici o grijă.

Și de acum înainte sint aici simbătă de simbătă. S-a terminat cu week-end-urile voastre forțate. Și cu el, discut eu, să vedem care pe care.

Sonerie de la intrare țirii scurt.

— S-a întors! făcu speriată bătrîna.

Am deschis. Dar în prag nu era Gigi. Erau părinții Mioarei, soții Steriade. Amindoi încovoiați de ani. El, care ducea o mică valioară, spuse aproape gemînd:

— Stamate dragă, putem să dormim la voi noaptea asta? Că la noi e ceai pînă dimineața!

DORIN DIMITRIU

ESCULAP DIN MEDGIDIA

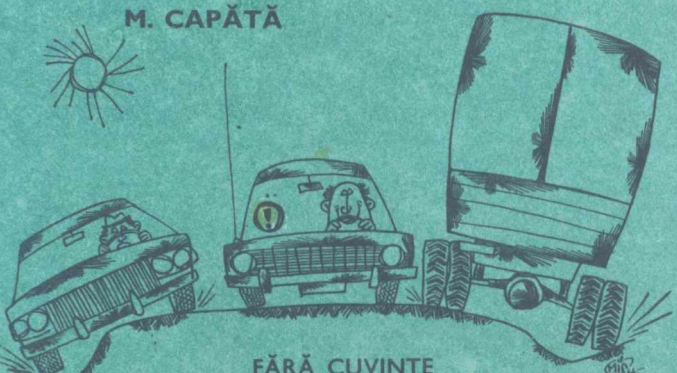
Noutatea, civilizația și descoperirile au făcut desigur pași mari și în medicină. Penicilina și streptomocina au rămas demult în urmă. Astea se iau astăzi ca aperitiv la durerile de stomac. Pînă și în domeniul cheliei au apărut unele tratamente de-ți ridică părul măciucă. Am citit deunăzi în ziar că în curînd extracțiile se vor face fără dureri, prin ultrasunete. Cu alte cuvinte, în linii mari vorbind, o fixează pe nevastă-mea în dreptul măselii, o pun să scoată o gamă de sunete, cît mai ultra posibil, și pînă să termine «Ia te uită ce mai fete», măseaua și-a făcut viza de ieșire.

O noutate pe cît de medicală, pe atît de senzațională, ne-a parvenit și de la Spitalul din Medgidia. E vorba despre un tratament absolut inedit aplicat cu deosebit succes de către medicul primar Gheorghe Alexandrescu. E vorba despre obținerea unei anestezii generale cu ajutorul ultra-pumnului și a infra-palmelor. Primul căruia i s-a aplicat acest senzațional tratament este medicul primar Grigore Cristescu de la Policlinica din Medgidia. Iată cum s-au petrecut faptele: Dr. Cristescu, fără a bănuși că în acea zi va deveni cobai, a plecat la spitalul cu pricina pentru ca, împreună cu medicologul inovator, Alexandrescu, să stabilească diagnosticul unei paciente. De cum a intrat pe ușă, cobaiul Grigore Cristescu a fost întâmpinat de celebritatea medicală Alexandrescu cu brațele deschise și apoi închise. Între brațe însă a rămas medicul Cristescu. În clipa următoare, doctorul Alexandrescu, amintindu-și subit de o veche neînțelegere cu preopinentul, a început să-i aplice descoperirea sa: anestezia facială. Mai întîi sub ochiul drept, apoi sub ochiul stîng, după aceea o directă anestezică după ceafă și, în sfîrșit, fiindcă sărmanul Cristescu se afla oricum pe post de boxer învins, încă o duzină de anestezice, din regiunea occipitală pînă la cea lombară.

La acest simpozion medical au luat parte și numeroși pacienți care, îngroziți de spectacol, s-au făcut imediat bine. Sriti de ce? Au luat-o la sănătoasa...

M. CAPĂȚĂ

FĂRĂ CUVINTE

Ce le-o fi venit?

Imobilul din str. Moșilor 20 din orașul Alba Iulia era prevăzut de la construirea lui cu sobe de teracotă care ani de zile și-au făcut datoria cu abnegație și «căldură».

Iată însă că, nu știm ce le-a venit tovarășilor de la I.G.O. Alba Iulia să introducă în acest imobil și încălzire centrală. De menționat că această lucrare a costat peste 30 000 (treizeci de mii) lei și nu știm ce le-a venit tovarășilor respectivi să scoată această sumă din suma alocată pentru lucrări urgente la diverse imobile deteriorate. Spunem aceasta deoarece banii cheltuiți pentru această lucrare neurgentă au diminuat mult fondul alocat lucrărilor urgente și de aceea stăm și ne mirăm și ne întrebăm ce le-a venit tovarășilor de la I.G.O. să facă această cheltuială negospodărească și fără rațiune.

De asemenea, nu știm ce le-a venit și tovarășilor de la Sfatul popular regional Hunedoara de au autorizat această lucrare.

Deci, am putea spune că nu știm ce le-a venit la toți. Dar nu spunem.

Pentru că în imobilul cu pricina locuiește tovarășul Comșa Ion, care este președintele Sfatului popular al orașului Alba Iulia.

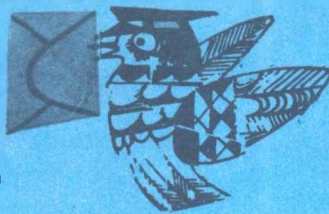
Deci, știm ce le-a venit.

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

POȘTA

RODICA TOTT

REDACTIEI

AUREL MITITELU — IAȘI

Nu puteți deveni scriitor fără să cunoașteți cele mai elementare reguli de gramatică. A scrie, înseamnă totuși a ști să scrii.

BUDAY LADISLAU — LOCO

Epigramele sint slabe, confuze, expunerea e incilcită. Chiar în scrisoare ne spuneți: «Cred că veți trece cu vederea unele greșeli sau prezentarea incorectă, fără ca să treceți cu vederea mustrarea și observațiile pe care le merit». Păi, ori trecem cu vederea și nu vă mustrăm, ori nu trecem cu vederea și vă mustrăm. Ca acum...

PETRU ALEXE — GALAȚI

Din «Cele zece porunci ale muncii» am spicuit câteva:

— Când cineva muncește, nu este nevoie să muncești și tu.

— Lenea este jumătate din sănătatea omului.

— Locul de muncă nu e cârciumă ca să stai toată ziua în el.

Din cele de mai sus se pare că nu v-ați îndemnat mintea la prea multă muncă atunci când le-ați scris. Așa că... rămâneți sănătoși.

ALEXANDRINA ULMEANU — LOCO

Vorbind despre tramvaiul care întârzie, vă exprimați cât se poate de prozaic:

*Îa spune, măi băiete, cine ești
Că-n fiecare zi îmi tot umbrești
A feții veselie căpătată*

După o zi de muncă cu bine încheiată.

În cazul nepublicării, ne rugați să folosim măcar «ideea». Din păcate, ideea pe care o credeți atât de originală circulă de pe vremea... tramvaiului cu cai.

FELIX F. FOBIAN — IAȘI

«Greșeala de tipar» are multe greșeli de... desen.

ION GHITA — CRAIOVA

Cugetările dv. nu sint altceva decît simple afirmații pe care le poate face și un copil. De pildă:

*Dacă pui apă la frigider
N-o să poți scoate decît gheață.*

Trebuie să știți că nu-i de-ajuns să scrieți cugetări, trebuie să și cugetați.

NICOLAE COSTESCU — LOCO

Epigramele au unele șanse de publicare. Iată o dovadă:

În complexul comercial din Drumul Taberei se vinde piine veche:

*Dar nu este de mirare
Și nu protestați, vă rog,
Vinzătorul poate are
Fratele... stomatolog.*

AUREL PRISACĂ — SIBIU

Nu-i totul să scrieți mult. Ci bine!

TRYON — PITEȘTI

Scrieți mult prea mult. Din cauza aceasta

nu vă controlați ideile, vă pierdeți în platitudini, în confuzii, în exprimări stingace. Iată totuși două cugetări care ni se par mai reușite:

● *Pomul este ca omul: se naște, trăiește și moare, numai că toate le face stînd pe loc.*

● *Oul a fost întotdeauna al găinii, Columb nu făcea ouă.*

IONEL ANGHEL — LOCO

În cronică rimată «Caniculă» aveți unele imagini pigmentate cu umor. Din păcate sint prea puține pentru a le lua în... serios.

M. BARBU — PETRILA

Nu-mi dau seama dacă aveți sau nu talent. Probabil că e vorba de perioada de incubație. Să vedem ce mai urmează...

EUGEN MARINESCU — BRĂILA

Nu știu unde v-ați găsit dv. muza care v-a inspirat următoarele versuri:

*De cînd lumea și pămîntul
Tot omul a iubit la fel:
S-a-ndrăgostit de o madonă
Cu păr de foc și ochi de fier.*

După cite îmi dau seama de-o asemenea madonă nu se poate îndrăgosti tot omul. Prea e de pe altă lume...

DUMITRESCU URZICA — CONSTANȚA

Desenul este sub orice nivel de discuție. Nu văd ce sfaturi ar putea să vă dea prin poștă «marii caricaturisti» cărora le solicitați adresa. Deocamdată urmați-l pe acesta: studiați, exersați, căutați-vă un mod propriu de exprimare.

CRISTINA NEAGU — PIATRA NEAMȚ
— ANATOLIE PANIȘ — RĂCARI, NUȘ-
FELEANU OLIMPIU — COM. ȘINTE-
REAG, RN. BISTRIȚA; VINTILĂ I.M.
— COM. TĂLMACIU, RN. SIBIU, GÎR-
JOABĂ ȘTEFAN, LOCO.
Aproape bune... Mai trimiteți.

GH. BETCAN — LOCO

«Întrebările» nu au primit un răspuns afirmativ. Sint prea copilăroase.

TUDOR BOROȘ — CLUJ

Linia desenului e bună. Ideile sint fie vechi (elefantul și soarele), fie lipsite de o fantezie prea mare (cucoana și puricele). Deci, cînd desenați e bine să vă și gândiți ce desenați.

DEOCAMDATĂ, NU!

Petru Ghețu — Turda; Cornel Dună — Loco; Drăgușenescu N. — Loco; Agache Const. Silvia — Timișoara; Corneliu Barbu — Mediaș; Victor Tudose — Rădăuți; Vasile Cornel — Reșița; Gheorghe Tarhon — Iași; Constantin Demetriade — Pitești; Gheorghe Vișoiu — Loco; Maria Petrescu — Reșița; Marian Trandafir — Loco; Dan Banu — com. Comarnic, Cîmpina; Boboceanu Al. — Ploiești; Alex. Carcaleteanu — Loco.

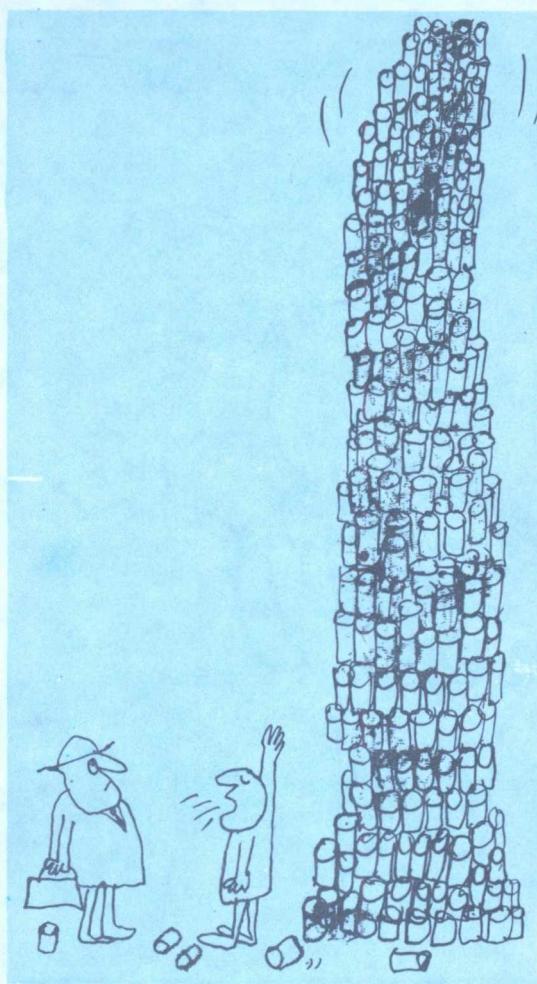
Combinatul de celuloză și hîrtie Suceava, deși dispune de fondurile necesare realizării unei instalații pentru curățirea apelor reziduale, preferă să plătească despăgubiri A.G.V.P.S.-ului Suceava pentru faptul că otrăvește peștii.

DIRECTORUL: Care pești îi otrăvesc, domnule, care, că duminică am stat 5 ore și n-am prins nici unul!...

Renovarea Muzeului de istorie din Brăila se tergiversează de multă vreme.

GHIDUL: Vă rog, vă rog, lăsați ruinele și uitați-vă la acest manuscris din sec. al IV-lea, care...

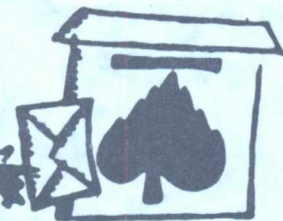

— Ce să facem, tovarășe director, au crescut pretențiile clienților!...

URZICO

DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

La Uzina «30 Decembrie» din Cugir, funcționează o Casă de ajutor reciproc (C.A.R.) al cărei președinte, Mureșan Pavel, a făcut tot ce i-a stat în putință ca această CASĂ să aibă o deplină activitate. Ca atare, a întocmit febril cereri de împrumut pe numele unor salariați ai uzinei, pe care-i semna în fals și încasa el banii, apoi încheia borderouri de încasări cu sume fictive, pe urmă iar o lua de la început și cînd, în sfîrșit, a terminat, a constatat cu o nemărginită mirare că în buzunarul său au intrat 85 000 de lei. Și acolo i-a lăsat!

Așa a rămas Casa de Ajutor reciproc de la Uzina «30 Decembrie» din Cugir pustie. Și fără fonduri, și fără... președinte!

Mihai Tiriciu,
Cugir

URZICO,

Ca urmare a unor dispoziții, I.G.O. Craiova întocmește la mijlocul anului 1966 o evidență a bunurilor fixe. Bun! Și cu acest prilej ies la iveală niște lipsuri care totalizează vreo 800 000 de lei. Rău! Îngroziți, cei de la I.G.O. Craiova se hotărăsc să facă o nouă evidență. Dar nu imediat, că prea a fost șocul puternic. Ci abia la finele anului 1966. Rezultatul: lipsuri în valoare de 340 000 de lei. Așa mai merge! Totuși nu suna bine! Astfel că se procedează la efectuarea unei a treia evidențe, de data aceasta în luna iunie 1967, și, spre surprinderea tuturor, situația devine brusc excelentă. Nici o lipsă!

Întrucît în fața unei asemenea situații nu știm ce să spunem, propunem pentru stabilirea adevărului, să se apeleze la serviciile unor rebusiști. Că aștia sînt tari în enigme!...

**Mai mulți salariați
de la I.G.O. Craiova**

URZICO DRAGĂ,

Fabrica «Emailul-Roșu», din Mediaș, mai scapă și ea, cu prilejul livrărilor, și unele produse cu diverse hibe. Așa s-a întîmplat în cazul I.C.I. Gheorghieni care, pomenindu-se cu niște vase avînd smalțul sărit și pe ici, și pe colea și pe dincolo, le-a refuzat categoric.

Informîndu-mă cum anume la «Emailul-Roșu» s-a întîmplat o asemenea ispravă, am aflat că totul se datorează unor echipe de sortatori, care a amestecat printre vase emailate cum trebuie și vase emailate cum nu trebuie, astfel că nici întregul C.T.C. n-a reușit să descurce incurcătura.

Nu-i deci vorba despre o simplă incurcătură. Ci despre una mai cu lustru! Deh, emailată!...

Fodor I.,
str. Horia nr. 1, Gheorghieni

URZICUȚO,

Acum vreo trei ani în stația C.F.R. Dunărea, (raionul Fetești), a sosit o mare cantitate de lăzi de ambalaj, trimisă de Fruct-Export pe adresa G.A.S.-ului Cegani.

Din motive neclare, gospodăria n-a vrut să ridice lăzile, iar la rîndul său Fruct-Export

n-a admis să le ia înapoi. În acest interval de timp, între expeditorul lăzilor și destinatar a avut loc un violent schimb de adrese, note scrise și referate, dar fără nici un efect. Și ca urmare, muntele de lăzi aflat în Stația C.F.R. Dunărea a început să se topească, ajutat fiind din plin de reacții naturale, cunoscute sub numele de putregai sau rugina lemnului.

Principiul «nimic nu se pierde, totul se transformă» indiscutabil rămîne valabil! În acest caz însă, fiind înregistrată o pagubă în toată regula, nu se poate spune că... nimic nu se pierde!

Ionel Tudorică, Fetești

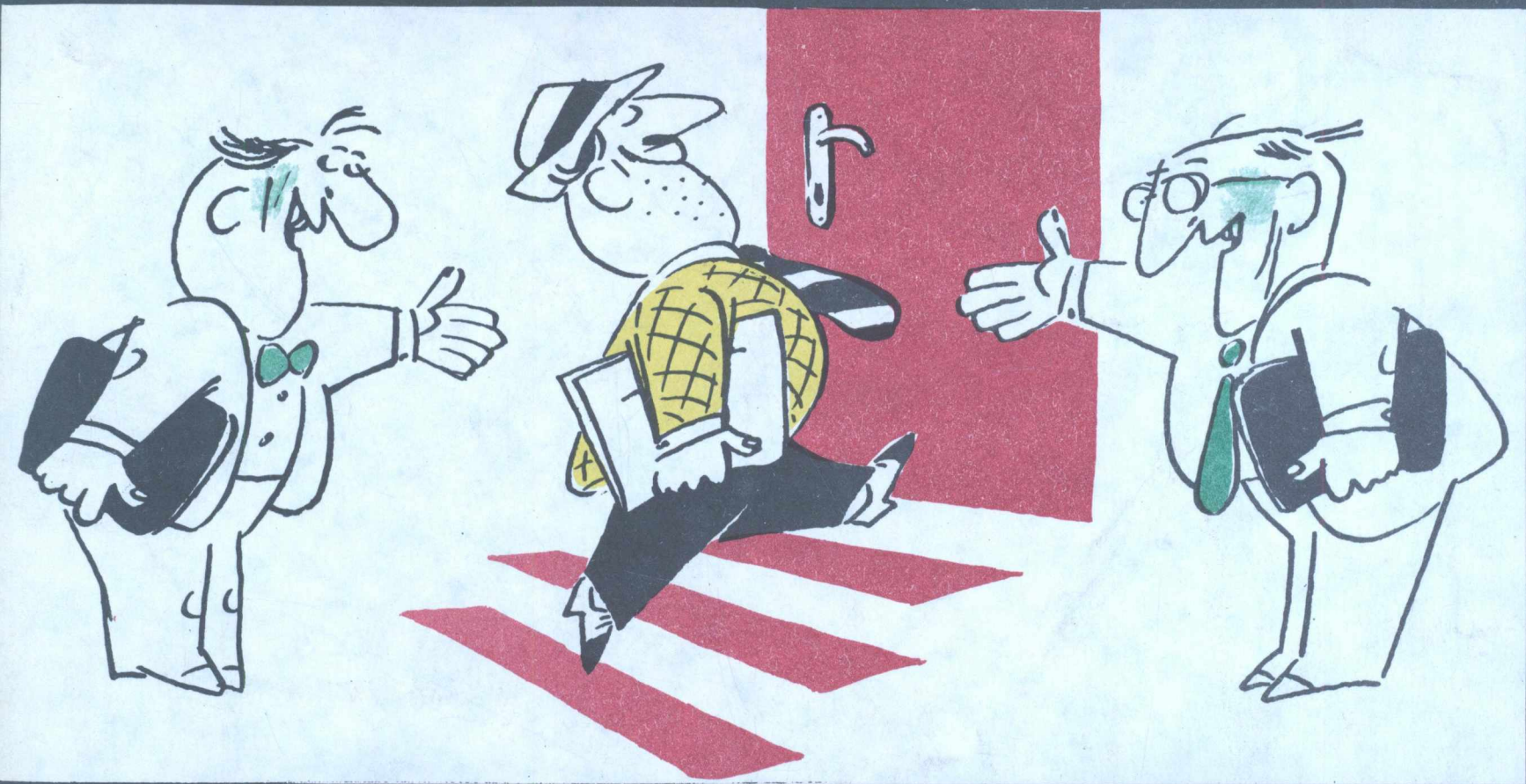
URZICO,

Simpatic inginerul Genete Dumitru de la Fabrica de rulmenți din Birlad. Are mult haz! Mai cu seamă de cînd cu obiceiul lui de a arunca apă de pe balcon în creștetul trecătorilor. Dar să revenim la obiect: Într-una din zile Aurica Cojocaru din localitate, grăbită fiind a chema un medic (ii era fetița bolnavă) a uitat că sub balconul apartamentului din blocul A. 2, unde locuiește inginerul Genete, nu se trece! Și trecînd, s-a ales cu un șuvoi de apă în cap, zvîrlit cu deosebită măiestrie de la etaj.

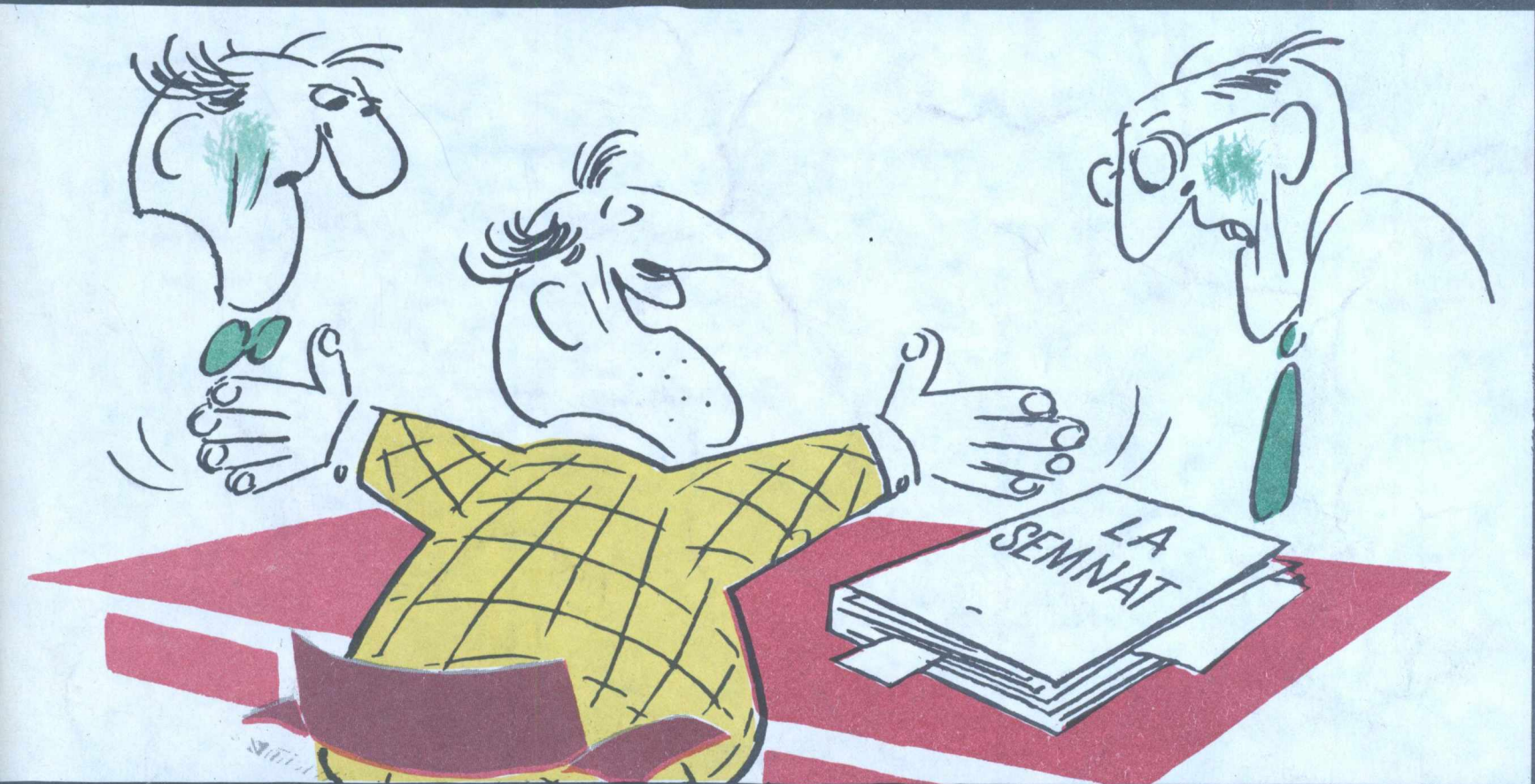
Ce-ai, dom'le, cu pietonii?... Ocolește-i pe dreapta, că altfel riști să ți se ia un talon... de balcon!

**Un grup de locatari din Blocul A. 2
Birlad**

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

— După dumneavoastră!

— După dumneavoastră!

